

Arrest

nr. 320 678 van 24 januari 2025
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. ZWART
Roemeniëstraat 26
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 mei 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 april 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DARESHOERI *loco* advocaat L. ZWART.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en België te zijn binnengekomen op 6 september 2021, dient op 8 september 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 7 juni 2022 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 22 februari 2023, 12 september 2023 en 31 januari 2024.

1.3. Op 24 april 2024 neemt de adjunct-commissaris voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, Abdullah Haqmal, verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent Pashtoun van origine, soennitisch moslim en afkomstig uit Belawut dorp, Zazai district, Paktia provincie.

Eind 2012 bent u als techniker van generators begonnen bij het bedrijf AFGS in Gardez. Uw vader werkte als activist. Hij was het dorpshef en had contact met internationale ngo's die projecten in de regio hadden. Tevens was hij de contactpersoon tussen het dorp en de overheid. U verbleef in Gardez voor uw werk, maar in mei 2015 was u op verlof in Zazai district. U ging met enkele vrienden naar de bergen om brandhout te halen en daar kwam u enkele talibanleden, waaronder uw dorpsgenoot S. (...), tegen. S. (...) fouilleerde u en stelde vragen over het werk van uw vader en uw banden met de overheid. Twee dagen later vond er een bombardement van de overheid plaats waarbij dertig à vijfendertig talibanleden stierven. De taliban beschuldigden u van spionage. Een paar dagen later zijn ze bij u thuis langsgekomen op zoek naar u, maar u was op dat moment terug in Gardez. Uw vader heeft u de volgende dag ingelicht dat u terug moest komen om een verklaring bij de rechtbank af te leggen en zo uw problemen met de taliban op te lossen. U bent naar huis gegaan en diezelfde avond hebben de taliban u en uw paternale neef S. (...) beschoten terwijl u de boomgaard naast uw huis aan het water geven was. Uw neef werd daarbij fataal geraakt. De ochtend na dit schietincident bent u gevlucht en via Gardez naar Kabul gegaan waar uw paternale oom, N. (...), u hielp het land te verlaten.

U verliet Afghanistan op 25 mei 2015. In Oostenrijk kreeg u in 2016 subsidiaire bescherming. Dit werd echter na drie jaar niet verlengd, waarna u nog tot 2021 illegaal in Oostenrijk verbleef. U reisde vervolgens door naar België, waar u op 6/09/2021 aankwam en twee dagen later een verzoek om internationale bescherming indiende.

Uw oudste broer, die in Peshawar (Pakistan) verbleef, werd in 2020 opgepakt door de Pakistaanse veiligheidsdienst. Ze vroegen geld in ruil voor zijn vrijlating. U hebt geen idee waar hij momenteel is.

Na uw vertrek vernam u dat twee van uw paternale ooms, waaronder vader van S. (...), lid werden van de taliban. Uw maternale ooms zijn al jarenlang lid van de taliban.

Uw ouders, twee broers en zus zouden in 2021 verhuizen naar Kabul. Op weg naar daar werd hun auto echter opgeblazen door een magneetbom. Niemand van uw familie overleefde deze ontploffing. U vermoedt dat uw paternale ooms of andere talibanleden de bom onder hun auto geplaatst hebben, maar u weet het niet zeker.

Een week voor uw eerste persoonlijk onderhoud op 22/02/2023 hoorde u van uw schoonzus dat uw paternale oom G.K. (...), de vader van S. (...), ermee dreigde uw nichtje mee te nemen, om haar uit te huwelijken aan een van zijn kleinzonen ter compensatie voor de moord op S. (...) waar u bij betrokken was. Tweenhalf maand voor uw tweede persoonlijk onderhoud op 12/09/2023 werd uw nichtje door uw paternale oom meegenomen.

Ter ondersteuning van uw verzoek legt u de volgende documenten neer: uw taskara, uw paspoort (kopie), de taskara en het paspoort van uw vrouw (kopie), een werkcertificaat, een dreigbrief, een klachtenbrief die uw vader indiende bij de overheid, een brief waarin gevraagd wordt om de lichamen van uw familieleden terug te krijgen (kopie), uw Oostenrijks rijbewijs, documenten van uw asielpprocedure in Oostenrijk (kopie), een brief van een psychologe, documenten in verband met een medische ingreep die u onderging in België, en documenten van uw werk in België. Na de eerste twee persoonlijke onderhouden maakte u enkele opmerkingen bij de notities.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Hoewel u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud verwees naar de mentale problemen die u had toen u in Oostenrijk verbleef (CGVS I, p.22), en u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud stelde dat uw hoofd niet goed werkte en dat u pilletjes nam om te kunnen slapen (CGVS II, p.5,13), kan uit de psychologische attesten die u neerlegde niet afgeleid worden dat uw geheugen op het ogenblik van het onderhoud dermate was aangetast dat u niet in staat was een coherent en consistent vluchtrelaas naar voor te brengen. In beide attesten wordt opgesomd dat u last heeft van klachten op psychologisch niveau (depressie, donkere gedachten, angst en familieverantwoordelijkheid) en op lichamelijk niveau (operatie en pijn). In beide attesten stelde de desbetreffende psychologe, M. E.-E. (...), dat ze op basis van observaties vermoedt dat u lijdt aan posttraumatische stressstoornis verergerd door reactieve depressie na migratie. Hoewel er niet getwijfeld wordt aan de inhoud van deze psychologische attesten, dient opgemerkt te worden dat uit uw persoonlijke onderhouden niet bleek dat er problemen waren bij het beantwoorden over de vragen over uw problemen in Afghanistan. U begreep de inhoud van de gestelde vragen en kon hierop concrete antwoorden formuleren. Daarnaast dient ook opgemerkt te worden dat u ondanks uw psychologische toestand, beschreven in deze twee attesten, in staat was om te werken. U haalde evenwel tijdens uw derde persoonlijk onderhoud bij het CGVS aan dat u omwille van uw psychologische problemen ontslagen werd (CGVS III, p.3). U vond hierna echter opnieuw werk (CGVS III, p.3).

Bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming op 8/9/2021 haalde u aan dat u pijn had aan uw rug en benen (DPI). Daarnaast legde u medische documenten neer betreffende een operatie die u had op 5/10/2021. U werd er aan het begin van elk persoonlijk onderhoud dan ook op gewezen dat u vrij was om een pauze te vragen als u die nodig had en dat u daarnaast ook vrij was om recht te staan tijdens het gesprek (CGVS I, p.2; CGVS II, p.2; CGVS III, p.2).

Er werden u bijgevolg geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. Er kan immers geen geloof gehecht worden aan uw bewering dat u bedreigd werd door de taliban omwille van uw ontmoeting met hen in de bergen noch omwille van uw werk bij AFGS. Daarnaast kan er geen geloof gehecht worden aan uw bewering een vrees te koesteren omwille van het werk van uw vader noch omwille van het lidmaatschap van uw paternale en maternale ooms bij de taliban. Dit omwille van onderstaande redenen.

Gezien enkele opmerkelijke elementen in uw asielrelaas kunnen er vraagtekens geplaatst worden bij uw verklaringen omtrent uw tewerkstelling bij AFGS.

- U stelde dat u uw job uitvoerde tot uw vertrek uit Afghanistan, na de vijfde maand van 2015, (CGVS II, p.5). Op het appreciatiecertificaat dat u neerlegde staat echter enkel dat u van 1/10/2012 tot 27/07/2013 als generatortechnicus werkte. U slaagde er niet in aan te tonen dat u tot uw vertrek uit Afghanistan bij dit bedrijf werkte. Er moet daarnaast benadrukt worden dat uit de informatie beschikbaar op het CGVS (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan._corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf) blijkt dat allerhande documenten wegens de hoge corruptiegraad in Afghanistan eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt.

- Het is bovendien zeer opmerkelijk dat u een appreciatiecertificaat van een tewerkstellingsperiode van zes maanden als enige document bijhield om uw tewerkstelling van meerdere jaren te staven. Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud verklaarde u dat u ook nog een badge in uw bezit had, maar dat u deze in uw opvangcentrum vergeten was (CGVS I, p.10). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud verklaarde u echter dat u de badge verloren was (CGVS II, p.5). U stelde dat u een kopie aan uw sociaal assistent gegeven had, maar dat u verder niet wist wat ermee gebeurde (CGVS II, p.5). Dit kan niet als afdoende verklaring gelden voor uw nalaten tot op heden deze badge neer te leggen. Het blijft immers uw eigen verantwoordelijkheid om dergelijke stukken aan het CGVS te bezorgen.

- U verklaarde tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat de taliban overal aanwezig waren, rondom uw dorp en in de hele regio (CGVS I, p.12). U stelde dat de overheid geen controle over de regio had en dat de taliban er makkelijk konden geraken omdat uw regio op de grens lag (CGVS I, p.12). Bovendien verklaarde u dat mensen die bij de overheid of ngo's werkten, niet naar huis konden komen of veilig in het dorp konden verblijven (CGVS I, p.12). Dat u om de maand voor vijf dagen of om de twee maanden voor tien dagen naar huis ging en nooit problemen kende met de taliban (CGVS I, p.14; CGVS II, p.8, 10), doet ernstig twijfelen aan de door u beweerde tewerkstelling bij een Afghaanse ngo die samenwerkte met de NAVO (CGVS I, p.14). Temeer daar een talibanlid in uw dorp, S. (...), u er reeds van verdacht voor de Amerikanen te werken (CGVS II, p.8).

Daarnaast beweerde u dat de taliban u verdachten van spionage omdat ze u enkele dagen voor de aanval tegenkwamen in de bergen (CGVS II, p.8).

Uw verklaringen omtrent de omstandigheden van deze toevallige ontmoeting met de taliban zijn ongeloofwaardig.

- U beweerde dat u met enkele vrienden naar de bergen ging om hout te halen (CGVS I, p.13; CGVS II, p.6). Uw vader verbood u en uw broers nochtans om zelf hout te gaan halen omdat jullie veel vijanden hadden (CGVS II, p.8). Daarnaast wist u dat de taliban zich verplaatsten in de bossen en de bergen en was u zich logischerwijs bewust van de mogelijkheid dat u hen zou tegenkomen. U stelde echter dat u zo niet dacht (CGVS II, p.8). Dat u toch het risico nam en naar de bergen ging, valt dan ook niet te begrijpen. Dat u bovendien naar daar ging zonder een wapen mee te nemen, wat u normaal gezien wel deed aangezien u veel vijanden had (CGVS II, p.7), houdt geen steek.

- Wanneer jullie de taliban tegenkwamen in de bergen zei S. (...), een talibanlid uit uw dorp, dat hij dacht dat u bij de buitenlanders werkte (CGVS II, p.7). U antwoordde dat u voor een privébedrijf werkte en niets met de Amerikanen te maken had (CGVS II, p.7). Daarna zei S. (...) niets meer, jullie verzamelden het hout en vertrokken (CGVS II, p.8). Dat u louter ontkende dat u voor de Amerikanen werkte wanneer een talibanlid u hiervan verdacht en dat dit voldoende was voor hen om geen verdere vragen te stellen en u met rust te laten, is zeer opmerkelijk.

- U wist niet of uw vrienden, die erbij waren toen u hout ging halen en dus ook toen u de taliban tegenkwam, ookverdacht werden van spionage (CGVS II, p.7). U stelde dat er verder niets gebeurde met hen en u wist niet of ze daarna nog problemen met de taliban kenden (CGVS II, p.7). U verklaarde dat een van

hen momenteel in Londen woont, maar u wist niet waarom hij uit Afghanistan vertrokken was (CGVS II, p.8). Uw gebrek aan informatie en interesse in de verdere situatie van uw vrienden is, gezien de problemen die u zelf kende, bevreemdend.

- Wanneer u terugkeerde naar het dorp en aan uw vader vertelde wat er gebeurd was, zei uw vader u dat er in de bergen veel taliban waren, maar dat ze niet in het dorp konden komen en dat er niets aan de hand zou zijn (CGVS, p.7). Dat uw vader zo reageerde is echter opmerkelijk aangezien u eerder verklaarde dat de taliban overal aanwezig waren, rondom uw dorp en in de hele regio (CGVS I, p.12), en uw vader hier gezien zijn positie als dorpshef wel op de hoogte van zou moeten zijn (CGVS I, p.8).

- Hierbij dient tevens opgemerkt te worden dat het, gezien de slechte veiligheidssituatie in uw dorp (CGVS I, p.12-13), zeer onwaarschijnlijk is dat de taliban, na een louter toevallige ontmoeting, specifiek u van spionage zouden verdenken.

Aangezien u uw ontmoeting met de taliban niet aannemelijk maakte, kunnen ook uw verklaringen aangaande de daaropvolgende feiten niet overtuigen.

Ten eerste is uw informatie en interesse in het bezoek van de taliban aan uw huis te beperkt.

- U stelde weliswaar dat S. (...) aanwezig was, maar u vroeg niet aan uw vader of hij de talibanleden herkend een of de talibanleden hun namen gaven. Evenmin wist u hoe laat ze kwamen en met hoeveel ze kwamen (CGVS I, p.17).

- Dat de taliban bovendien pas tien dagen na het bombardement, op basis waarvan ze u van spionage verdachten, bij u thuis langskwamen op zoek naar u, is niet aannemelijk aangezien er logischerwijs van hen verwacht kan worden dat ze sneller actie ondernemen wanneer er dertig tot vijftig van hun leden gedood worden.

Ten tweede was u niet in staat de omstandigheden van de aanval waarbij uw paternale neef gedood werd aannemelijk te maken.

- Het komt weinig aannemelijk over dat u, nadat u al wist dat de taliban u van spionage beschuldigden, het risico nam om in het donker te irrigeren. Uw verklaring dat u zeker wist dat niemand u zou beschieten (CGVS II, p.10), is gezien uw eerdere ontmoetingen met S. (...) onaannemelijk.

- Dat uw neefje, die u normaal niet vergezeld bij het irrigeren, u deze keer wel vergezeld en dit met expliciete toelating van uw familie (CGVS I, p.19), doet verder twijfelen aan de aannemelijkheid van uw verklaringen.

Ten derde haalde u aan dat uw vader door de taliban meegenomen werd. Ook hierover waren uw verklaringen beperkt.

- U verklaarde dat de taliban na het schietincident niet meer langskwamen op zoek naar u (CGVS I, p.21). De taliban namen echter wel uw vader gevangen, maar u heeft geen idee waarom ze hem meenamen (CGVS I, p.21). U stelde dat ze na het incident in de bergen, de aanval van de overheid waarbij talibanleden gedood werden, veel mensen meenamen (CGVS I, p.21). Dit doet twijfelen aan uw bewering dat ze specifiek u verdachten van spionage aangezien ze verschillende mensen meenamen.

- U stelde dat uw familie de taliban moesten betalen om uw vader vrij te krijgen (CGVS I, p.21). U verklaarde dat uw oudere broer dit regelde, u had er geen idee van hoe hij de taliban betaalde, u wist niets (CGVS I, p.21). U wist verder ook niet hoe uw vader tijdens zijn gevangenschap behandeld werd (CGVS I, p.21). U verklaarde dat u pas terug contact met hen had toen u in Oostenrijk was (CGVS I, p.21). Dat u echter ook niet meer informatie vroeg toen u terug contact had met uw familie (CGVS I, p.21), is niet serieus te nemen. Uw uitleg voor dit gebrek aan interesse, namelijk dat u zich schuldig voelde (CGVS I, p.22), doet hier geen afbreuk aan.

Ten vierde vertelde u dat uw familie in 2021 bij een bomexplosie gedood werd (CGVS I, p.5). Uw verklaringen hieromtrent bleven echter vaag en u maakte niet aannemelijk dat er een verband zou zijn met uw eigen problemen

- U wist niet wie deze aanval uitvoerde of waarom dit gebeurde (CGVS I, p.22). U stelde dat het misschien uw paternale ooms waren die de grond en bezittingen van uw vader wilden bemachtigen of dat het gewoon de taliban konden zijn die uw vader doodde omwille van zijn job of omwille van u (CGVS I, p.22).

- Verder wist u ook niet hoe deze aanval uitgevoerd werd. U wist niet of er een mijn begraven lag op straat of dat de mijn op zijn auto plakte (CGVS II, p.11-12).

- Dat uw vrouw en uw schoonzus u niet inlichtten over de dood van uw familieleden (CGVS II, p.12), maar dat u het toevallig te weten kwam, is niet serieus te nemen.

Voorts verklaarde u dat uw broer in de tiende maand van 2020 meegenomen werd door de Pakistaanse inlichtingendienst.

- U wist niet hoe of waarom uw broer meegenomen werd (CGVS II, p.11). U dacht dat het misschien door uw maternale ooms kwam (CGVS II, p.11). U kan dit echter op geen enkele manier aantonen. Bovendien verklaarde u tevens dat de Pakistaanse veiligheidsdienst zulke dingen deden tegen Pashtounen (CGVS, p.11). Er kan in dit opzicht geen enkel verband met de door u aangehaalde asielmotieven gevonden worden. Verder is het niet geloofwaardig dat twee van uw paternale ooms lid werden van de taliban.

- U heeft geen informatie over het lidmaatschap van uw paternale ooms. U stelde dat u in 2021 van uw vader hoorde dat ze bij de taliban zaten (CGVS II, p.5). U wist niet wanneer ze lid werden en had verder ook geen andere informatie (CGVS II, p.5). U stelde dat uw vader veel informatie van u verborg (CGVS II, p.11). Gezien u het lidmaatschap van uw paternale ooms bij de taliban zelf aanhaalde in het kader van uw

asielrelaas, kan er echter wel van u verwacht worden dat u hierover meer kan vertellen dan de quasi onbestaande kennis die u etaleerde tijdens uw persoonlijke onderhoud bij het CGVS.

- Het is zeer onwaarschijnlijk dat uw paternale ooms lid werden van de taliban nadat uw paternale neef, de zoon van een van deze ooms, door de taliban gedood werd.
- Dat deze oom vervolgens voor de daden van de taliban, waarvan hij zelf lid zou zijn, wraak neemt door uw nichtje te ontvoeren, houdt geen steek. Daarenboven blijkt hierboven dat u er niet in slaagde aannemelijk te maken dat uw neef door uw toedoen stierf, waardoor het bijgevolg niet aannemelijk is dat uw nichtje in het kader van een wraakactie hieromtrent ontvoerd werd.

Daarnaast haalde u aan dat er een persoonlijke vete bestond tussen uw familie en uw maternale ooms (CGVS I, p.14).

- U stelde dat ze van plan waren u ergens te vinden (CGVS II, p.9). U verklaarde echter ook dat u persoonlijk nooit problemen met hen kende en dat niemand tegen u was (CGVS II, p.9).

Er kan voorts gewezen worden op een tegenstrijdigheid in uw verklaringen omtrent uw maternale ooms. Zover klaarde u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat uw maternale ooms in Kunduz en Mazar e-sharif woonden en dat u omwille van deze persoonlijke vete niet naar andere steden als Mazar e-sharif en Herat kon gaan (CGVS I, p.14). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud herhaalde u dat uw maternale ooms momenteel in Kunduz en Mazar e-sharif woonden (CGVS II, p.8). Tijdens datzelfde persoonlijk onderhoud verklaarde u even later echter dat uw maternale ooms in uw dorp Zazai waren en vrede gemaakt hadden met uw paternale ooms (CGVS II, p.9). Dit valt echter niet te rijmen met uw eerdere verklaringen.

Ten slotte maakte u niet aannemelijk dat u omwille van de werkzaamheden van uw vader als dorpshoofd nood heeft aan bescherming.

- Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2020 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de overheid behoorden of banden hadden met de overheid, waartoe uw vader als dorpshoofd kan worden gerekend, te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. U haalde aan dat uw vader gedood werd in een bomexplosie. Uw verklaringen hieromtrent kunnen echter niet overtuigen aangezien u geen concreet verband legt tussen deze bomexplosie en het werk van uw vader.

Wat uw situatie betreft, kan worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de overheid behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U haalt geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat u een familielid bent van iemand die samenwerkte met de vroegere overheid, waarvan u a priori niet aannemelijk maakt dat hij zélf te maken heeft met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken. Bovendien verklaarde u uitdrukkelijk dat u nooit direct problemen kende door het werk van uw vader (CGVS I, p.13).

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen nopen ertoe te besluiten dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw asielrelaas. Er kan u bijgevolg niet de vluchtelingenstatus toegekend worden.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v)

het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de Taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023.

In de eerste 21 maanden na de machtsovername (15 augustus 2021 tot 30 mei 2023) registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IEDaanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers, waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. In de meest recente periode, van 1 juli 2022 tot 30 september 2023, registreerde UCDP in totaal 619 burgerslachtoffers (bij 302 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Bijna een kwart van deze slachtoffers viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban en tegen sjiitische burgers. Zowel de activiteiten van anti-Taliban verzetsgroepen en aanslagen door ISKP als de impact van hun acties op de burgerbevolking kenden in de loop van 2023 een sterke terugval na operaties van de Taliban tegen deze groeperingen.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de Taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berrmbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de Taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de Taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLEd en UCDP registreerden in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Panjshir. De provincie Kabul telde in deze periode het

hoogste aantal burgerslachtoffers, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakshan en Baghlan. Ongeveer 40% van het aantal burgerslachtoffers viel in deze laatste provincies en dit hoofdzakelijk in de periode tussen juli en oktober 2022.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge

drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsvername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzekeerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M’Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M’Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg

of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de Taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de Taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de Taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de Taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de Taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde Talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of

_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op

https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan._migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin worden de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders

systematisch op te sporen. De Taliban hebben wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto Talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de Taliban niet in staat worden geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban personen behandelen die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de Taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Ten slotte kunnen de documenten die u neerlegde bovenstaande appreciatie niet ombuigen.

- Uw taskara, uw paspoort en de taskara en het paspoort van uw vrouw wijzen enkel op jullie identiteit.*
- In het kader van de dreigbrief, de klachtenbrief van uw vader en de aanvraag om de lichamen van uw familie terug te krijgen wordt opnieuw verwezen naar de hierboven aangehaalde hoge corruptiegraad. Hieraan kan nog worden toegevoegd dat documenten sowieso slechts bewijswaarde hebben voor zover ze worden neergelegd in het kader van een geloofwaardig relaas wat in casu geenszins het geval is.*
- Uw Oostenrijks rijbewijs en de documenten van uw asielprocedure in Oostenrijk wijzen louter op uw verblijf daar en zijn niet relevant voor uw asielmotieven.*
- Het psychologisch attest dat u neerlegde werd hierboven reeds aangehaald. Inhoudelijk is het attest volledig op uw verklaringen gebaseerd en heeft het bijgevolg geen enkele objectieve bewijswaarde. De geattesteerde medische problemen houden geen verband met uw asielmotieven.*
- De documenten van uw werk in België wijzen louter op uw bezigheden hier in België en houden geen verband met uw asielmotieven.*

Ter volledigheid wenst het CGVS hier nog te wijzen op het feit dat u na ontvangst van de kopie van het persoonlijk onderhoud op het CGVS nog enkele opmerkingen en verduidelijkingen bij de notities hebben overgemaakt. Deze hebben echter geen betrekking op de argumenten in deze beslissing en kunnen de beoordeling van het CGVS aldus niet wijzigen (zie map "Documenten").

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 48/4 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het CGVS, van het "algemeen beginsel van voorzichtigheid" en van "het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen)".

Verzoeker geeft vooreerst een theoretische uiteenzetting omtrent de geschonden geachte rechtsbepalingen en -beginselen. Hij stelt dat hij bij het huidig beroep een kopie van zijn badge neerlegt, dat hij zodoende bewijst dat hij te werk ging als techniek van generators, dat hij heeft geprobeerd om zijn documenten terug te krijgen maar een vriend daarvoor 2000 EUR heeft gevraagd en hij dat heeft geweigerd. Voorts wenst hij te onderstrepen dat hij het appreciatiecertificaat nooit heeft gevraagd aan zijn baas, dat de certificaten niet *per se* aan het einde van een contract werden gegeven alsook dat de planten die hij moest irrigeren echt naast zijn huis waren, dat absoluut niemand hem daar kon zien en dat zijn vrouw bij haar vader in Gardez was zodat zij niet wist wat er gaande was in zijn dorp.

Verzoeker gaat in op het risico om als ongelovige te worden beschouwd door de taliban in geval van terugkeer naar Afghanistan, vanwege zijn lang verblijf in België. Verzoeker citeert een vers uit de Koran, die, zo stelt hij, letterlijk gevolgd wordt door de taliban evenals een artikel van BBC News van 25 augustus 2023, waaruit blijkt dat de taliban lijfstraffen hanteert conform het islamitische rechtssysteem met inbegrip van een strikte toepassing van de sharia. Verzoeker meent dat hij in aanmerking komt voor bescherming omdat zijn leven in gevaar zou zijn in geval van terugkeer en hem het voordeel van de twijfel moet worden toegekend. Hij citeert tevens passages uit arrest nr. 274 160 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 16 juni 2022 over de verwestering van een Somalische onderdaan. Verzoeker gaat uitgebreid in op het principe van het voordeel van de twijfel en stelt dat de Raad herhaaldelijk heeft geoordeeld dat om te

besluiten tot een nood aan bescherming het objectieve risico domineert over de verklaringen van de asielzoeker die soms onduidelijk zijn op bepaalde aspecten in zijn aanvraag, dat de Raad onderstreept dat in die zin het profiel van verzoeker als terugkeerder vanuit het Westen grondiger dient onderzocht te worden. Hij benadrukt dat hij reeds sinds september 2021 in België verblijft, dat de adjunct-commissaris geen specifieke vragen heeft gesteld over zijn gedragingen, zijn conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de duur van het verblijf in een westers land of zijn zichtbaarheid. Verzoeker stelt afkomstig te zijn uit een zeer conservatief milieu, dat zijn jarenlang verblijf in Europa het zeer waarschijnlijk maakt dat hij met vervolging geconfronteerd zal worden in geval van terugkeer naar Afghanistan en dat een terugkeer naar zijn land van herkomst absoluut onmogelijk is nu hij volkomen verwesterd is. Verzoeker citeert passages uit arresten nr. 282 719 en 283 128 van de Raad van 5 respectievelijk 13 januari 2023 over de verwestering van twee Afghanen die op minderjarige leeftijd naar Europa zijn gekomen. Hij citeert tevens uit een nota van NANSSEN inzake de nood aan bescherming van personen die Afghanistan ontvluchten en de risico's bij terugkeer naar Afghanistan, waarin wordt gewezen op de radicale toepassing van de sharia en het gebrek aan informatie over de manier waarop de taliban zal omgaan met terugkeerders na een verblijf in Europa. Tot slot wijst hij op het "World Report 2023 – Afghanistan" van Human Rights Watch van 12 januari 2023, waaruit blijkt dat de taliban een beleid voert dat een inbreuk vormt op een groot aantal fundamentele rechten van vrouwen en meisjes en waarbij de media en critici van het talibanregime onderdrukt of bedreigd worden, de maatschappelijke organisaties tot sluiting gedwongen worden en kantoren bedoeld tot bevorderen van mensenrechten ontmanteld worden, dat hun veiligheidstroepen willekeurige detenties, martelingen en executies uitvoeren van voormalige veiligheidsagenten en vermeende vijanden, waaronder veiligheidspersoneel van de voormalige regering of vermeende leden of aanhangers van de gewapende groep *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP), dat ook ISKP aanvallen uitvoerde op scholen en moskeeën, meestal gericht tegen etnische Hazara sjiitische moslims. Er wordt in het voormelde rapport van Human Rights Watch ook op gewezen dat in het Afghaans wetboek van strafrecht homoseksueel gedrag een strafbaar feit is en sommige van de leiders van de taliban gezworen hebben hard op te treden tegen de rechten van de LGBT-gemeenschap. Voorts wordt in het rapport nog melding gemaakt van de economische crisis, waaronder massale bezuinigingen op donorhulp en overeenkomstige bezuinigingen op de lonen van werknemers, een enorme liquiditeitscrisis, stijgende prijzen voor essentiële goederen zoals voedsel en beperkingen door externe regeringen die van invloed zijn op de banksector. Ook wordt in het rapport gesteld dat miljoenen kinderen blijven kampen met acute ondervoeding en dat de Afghanen kampen met voedselonzeekerheid, dat vrouwen en meisjes bijzonder hard werden getroffen door de economische crisis, onder andere door acties van de taliban die veel vrouwen uit betaald werk verdreven en vrouwelijke hulpverleners verhinderden hun werk te doen. Daarnaast wordt in het rapport nog gesteld dat de talibantroepen moorden uit wraak hebben gepleegd en de verdwijning van voormalige regeringsambtenaren en veiligheidspersoneel hebben afgedwongen, dat ze ook mensen geëxecuteerd hebben van wie ze beweren dat ze lid zijn van ISKP, dat ze militaire operaties en nachtelijke invallen uitgevoerd hebben die gericht waren tegen burgers die zij ervan beschuldigden ISKP-leden onderdak of steun te bieden, dat zij burgers aanvielen en mensen vasthielden zonder eerlijk proces en dat gedetineerden onder dwang verdwenen of gedood werden, in sommige gevallen door onthoofding. Tot slot wordt in de in het verzoekschrift geciteerde paragrafen van het rapport aangegeven dat in de provincie Panjshir de taliban huiszoekingsoperaties uitvoerde gericht tegen gemeenschappen waarvan ze beweerden dat ze de gewapende oppositiegroepering *National Resistance Front* (hierna: NRF) steunden, waarbij ze lokale bewoners vasthielden en martelden, dat ze ook collectieve straffen oplegden en de bescherming negeerden waar gedetineerden recht op hebben.

Verzoeker gaat vervolgens in op de subsidiaire beschermingsstatus. Hij wijst op de plotselinge verslechtering van de situatie, ten gevolge van de machtsovername door de taliban. Zowel de humanitaire als de veiligheidssituatie zijn problematisch, zo stelt verzoeker. Hij verwijst naar de beslissing van de Belgische overheid om geen Afghanen te repatriëren en de beslissing van de commissaris-generaal om de kennisgeving van (negatieve) beslissingen over aanvragen van Afghanen en de beoordeling van de behoefte aan subsidiaire bescherming tijdelijk op te schorten. Verzoeker verwijst tevens naar de standpuntnota van UNHCR van augustus 2021. Verzoeker stelt dat wanneer zelfs de staatssecretaris voor Asiel en Migratie die situatie als 'verschrikkelijk' beschrijft, het vast staat dat de veiligheid van de Afghaanse burgers niet gegarandeerd kan worden, dat ook het feit dat België stappen heeft ondernomen om Belgen en andere personen waaronder Afghanen met een 'verhoogd risico' uit Afghanistan te repatriëren duidelijk de ernst van de situatie aantoont, dat de situatie dusdanig ernstig is dat een burger oorlog onvermijdelijk wordt geacht. Hij geeft aan dat de beloften van de taliban met veel scepsis worden onthaald en dat er geen enkele garantie is dat zij niet zullen terugkeren naar het eerdere schrikbewind, dat de eerste bewijzen er al zijn dat het om loze beloften gaat. Verzoeker vervolgt dat de taliban op heden niet langer toestaat dat Afghanen naar de luchthaven van Kabul gaan om het land te verlaten, dat alle repatriëringsvluchten zijn stopgezet, dat op 26 augustus bij een dubbele aanslag op de luchthaven van Kabul, die werd opgeëist door IS, veel doden en gewonden vielen, dat het land, naast de taliban, nog steeds wordt bedreigd door terroristen van Islamitische Staat en Al Qaida. Hij stelt dat de situatie in Afghanistan en in de provincie Paktia met de dag verslechtert en dat het voor hem absoluut onmogelijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst. Hij verwijst naar het negatieve reisadvies van de FOD Buitenlandse zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking zoals dat gepubliceerd stond op zijn website op 31 augustus 2023 en stelt dat als het te gevaarlijk is voor een

Belg om naar Afghanistan te reizen, het dan ook voor hem onmogelijk is om daar te leven. Hij citeert passages uit het krantenartikel "*N'oublions pas l'Afghanistan*" van La Libre van 8 december 2023 en uit het krantenartikel "*Nouvelle exécution publique dans un stade*" van L'Orient le Jour van 26 februari 2024 en meent dat de situatie duidelijk verslechterd is, waarbij hij wijst op een rapport van UNAMA "*Human rights situation in Afghanistan May-June 2023, update, July 2023*". Verzoeker wijst verder op de sociaal-economische en humanitaire situatie in Afghanistan en voert een theoretisch betoog over de omstandigheden waarin een dergelijke situatie kan leiden tot het verlenen van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij gaat in op twee arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM), met name *S.H.H.* en *Sufi en Elmi*, en op de actuele situatie in Afghanistan. Hij stelt dat het niet uitgesloten is dat de huidige humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan wel degelijk te wijten is aan doelbewuste handelingen van de Taliban.

3. Nieuwe stukken

3.1. Verweerder legt op 10 december 2024 een aanvullende nota van 9 december 2024 neer (rechtsplegingsdossier, stuk 8) op grond van artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin gerefereerd wordt aan volgende nieuwe stukken, waarvan de weblink wordt vermeld:

- EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, mei 2024;
- EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024;
- EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024.

Daarnaast verwijst verweerder in zijn aanvullende nota, met vermelding van de weblink, naar volgende stukken waaraan reeds werd gerefereerd in de bestreden beslissing:

- EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 4 november 2022;
- EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022;
- EASO, *Afghanistan Country Focus*, januari 2022;
- EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023;
- EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*, augustus 2022;
- EASO, *Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*, augustus 2020;
- EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022;
- UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023 ;
- CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023.

In het rapport van CEDOCA van 14 december 2023 wordt uitgebreid geciteerd uit en gebruik gemaakt van informatie afkomstig uit het *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan* van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, gepubliceerd in maart 2022 en in juni 2023, telkens met url-verwijzing in voetnoot.

3.2. Verzoeker legt op 11 december 2024 een aanvullende nota neer (rechtsplegingsdossier, stuk 10) op grond van artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin hij stelt:

"Aangezien verzoeker sinds september 2021 in België woont;

Dat men niet kan verwachten van een jongeman, die al een lange periode in het westen woont, zorgeloos terug kan keren naar zijn land van herkomst waar de situatie drastische veranderingen en verslechterd is sinds zijn vertrek;

Dat verzoeker duidelijk verwesterd is;

Dat hij geniet van zijn vrijheid in België, dat het voor hem ondenkbaar is om terug te keren naar een land waar de Taliban de macht hebben;

Dat verzoeker arbeidscontracten en loonfiches neerlegt, dat hij sinds zijn aankomst in ons land de wil getoond heeft om te werken. Zijn baas heeft ook een attest geschreven voor de heer H. (...).

Dat verzoeker echt zijn best heeft gedaan om documenten te vinden die zijn asielrelaas bewijzen. Hij heeft zijn eigen werkbadge en een werkkaart van zijn vader kunnen vinden. Hij legt een kopie van deze documenten neer;

Dat een terugkeer naar Afghanistan onmogelijk is;

Dat verzoeker de normen en waarden van de Belgische maatschappij heeft aanvaard en geniet van zijn vrijheid;

Dat het past om hiermee rekening te houden en verzoeker te herkennen als vluchteling;"

Verzoeker voegt bij zijn aanvullende nota:

- een arbeidsovereenkomst
- een loonfiche
- de kaart van zijn vader (kopie)
- zijn werkbadge (kopie)

- een attest van zijn werkgever.

3.3. Ter terechtzitting legt verzoeker nog een aanvullende nota neer, waarbij hij volgende stukken voegt:

"1. bewijs taallessen

2. medische stukken (psychische problemen, operatie, verslagen)

3. certificaten".

In de voormelde nota verwijst verzoeker ook naar een arrest van 2024 in de zaak van een verzoeker met OV-nummer 8(...)3.

3.4. Ter terechtzitting verklaart verzoeker dat hij 9,5 jaar in Europa is, dat hij niet terug kan omwille van de taliban, dat recent de dochter van zijn broer meegenomen werd, dat zijn oom van vaderskant toen al tegen zijn vader was en hem communist noemde omdat hij scholen liet openen voor meisjes in het dorp. Hij vervolgt dat ze alles afgenomen hebben van hem, dat ze op zoek zijn naar hem en mensen geld betalen voor informatie over hem, dat hij schrik heeft voor bloedwraak en dat hij ook maandelijks 250 EUR aan de politie in Pakistan betaalt om zijn familie met rust te laten, dat hij dit geld stuurt aan zijn schoonzus, de vrouw van zijn broer, om de politie te betalen. Hij wijst er ook op dat hij diabetes heeft en ozempic neemt, dat hij spuiten moet zetten en deze medicatie niet aanwezig is in Afghanistan. Gevraagd of hij een medische regularisatieaanvraag heeft ingediend, antwoordt verzoeker dit niet te hebben gedaan omdat hij het Nederlands nog niet beheerst. Hij wijst op zijn hoge cholesterol en zijn slaapmedicatie. Verzoeker geeft aan dat hij niet gevraagd heeft waarom hij niet langer mocht blijven in Oostenrijk. Daarnaast wijst hij er nog op dat hij vele mogelijkheden heeft, dat hij een rijbewijs voor een vrachtwagen heeft, dat hij vergunningen heeft om bepaalde apparatuur te bedienen en dat hij van deze vergunningen er twee verkreeg op kosten van zijn werkgever en twee op eigen kosten.

De advocaat van verzoeker wijst erop dat, behoudens zijn vrouw, de rest van verzoekers familie in Pakistan verblijft en hij geen banden meer heeft met het thuisland en verwijst ook nog naar het dossier van een verzoeker met OV-nummer 8(...)3 waarbij voormelde persoon omwille van medische redenen de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend.

4. Beoordeling van de zaak

4.1. Procedurele noden

Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht gesteld wordt *"Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.*

Hoewel u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud verwees naar de mentale problemen die u had toen u in Oostenrijk verbleef (CGVS I, p.22), en u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud stelde dat uw hoofd niet goed werkte en dat u pilletjes nam om te kunnen slapen (CGVS II, p.5,13), kan uit de psychologische attesten die u neerlegde niet afgeleid worden dat uw geheugen op het ogenblik van het onderhoud dermate was aangetast dat u niet in staat was een coherent en consistent vluchtrelaas naar voor te brengen. In beide attesten wordt opgesomd dat u last heeft van klachten op psychologisch niveau (depressie, donkere gedachten, angst en familieverantwoordelijkheid) en op lichamelijk niveau (operatie en pijn). In beide attesten stelde de desbetreffende psychologe, M. E.-E. (...), dat ze op basis van observaties vermoedt dat u lijdt aan posttraumatische stressstoornis verergerd door reactieve depressie na migratie. Hoewel er niet getwijfeld wordt aan de inhoud van deze psychologische attesten, dient opgemerkt te worden dat uit uw persoonlijke onderhouds niet bleek dat er problemen waren bij het beantwoorden over de vragen over uw problemen in Afghanistan. U begreep de inhoud van de gestelde vragen en kon hierop concrete antwoorden formuleren. Daarnaast dient ook opgemerkt te worden dat u ondanks uw psychologische toestand, beschreven in deze twee attesten, in staat was om te werken. U haalde evenwel tijdens uw derde persoonlijk onderhoud bij het CGVS aan dat u omwille van uw psychologische problemen ontslagen werd (CGVS III, p.3). U vond hierna echter opnieuw werk (CGVS III, p.3).

Bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming op 8/9/2021 haalde u aan dat u pijn had aan uw rug en benen (DPI). Daarnaast legde u medische documenten neer betreffende een operatie die u had op 5/10/2021. U werd er aan het begin van elk persoonlijk onderhoud dan ook op gewezen dat u vrij was om een pauze te vragen als u die nodig had en dat u daarnaast ook vrij was om recht te staan tijdens het gesprek (CGVS I, p.2; CGVS II, p.2; CGVS III, p.2)."

Door ter terechtzitting zijn geactualiseerd medisch dossier voor te leggen, zonder enige toelichting over de relevantie van deze stukken voor voormelde beoordeling van de procedurele noden, werpt verzoeker geen ander licht op voormelde pertinente motieven van de bestreden beslissing.

4.2. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op grond van artikel 39/2, §1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, §3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.3. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. Verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012,

C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

Overeenkomstig artikel 48/6, §5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

4.4. Landeninformatie

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker, wiens verzoekschrift doorspekt is met landeninformatie, doet hierover niet anders denken.

4.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

4.6. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoeker laat na om bij zijn toelichting bij het enig middel duidelijk uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing artikel 7 van het Handvest en artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het CGVS schendt. De Raad ziet overigens ook niet in hoe artikel 26 van voornoemd koninklijk besluit geschonden kan zijn, daar dit voorziet in de mogelijkheid voor het CGVS om zich in een beslissing te baseren op informatie die telefonisch of via e-mail verkregen werd en van deze mogelijkheid *in casu* geen gebruik werd gemaakt.

In de mate dat verzoeker de schending aanvoert van het “algemeen beginsel van voorzichtigheid”, moet worden opgemerkt dat de Raad geen dergelijk beginsel bekend is en dat verzoeker nalaat hierbij verdere toelichting te geven.

Het enig middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

4.7. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.7.1. Betreffende de vluchtmotieven

4.7.1.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer naar Afghanistan de taliban omdat hij bedreigd werd door hen omwille van een ontmoeting met hen in de bergen en het zich voordoen van een bombardement door de overheid twee dagen later waarbij talibanleden stierven en waardoor de taliban hem beschuldigden van spionage. Hij vreest de taliban eveneens omwille van zijn tewerkstelling bij het AFGS, de tewerkstelling van zijn vader als dorpshoofd en het lidmaatschap van zijn paternale en maternale ooms bij de taliban.

4.7.1.2. De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de verzoeker en zijn advocaat ter terechtzitting, in navolging van de adjunct-commissaris, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo wordt er in de bestreden beslissing op goede gronden geoordeeld dat er geen enkel geloof gehecht kan worden aan verzoekers vluchtmotieven omdat:

“Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. Er kan immers geen geloof gehecht worden aan uw bewering dat u bedreigd werd door de taliban omwille van uw ontmoeting met hen in de bergen noch omwille van uw werk bij AFGS. Daarnaast kan er geen geloof gehecht worden aan uw bewering een vrees te koesteren omwille van het werk van uw vader noch omwille van het lidmaatschap van uw paternale en maternale ooms bij de taliban. Dit omwille van onderstaande redenen.

Gezien enkele opmerkelijke elementen in uw asielaanvraag kunnen er vraagtekens geplaatst worden bij uw verklaringen omtrent uw tewerkstelling bij AFGS.

- U stelde dat u uw job uitvoerde tot uw vertrek uit Afghanistan, na de vijfde maand van 2015, (CGVS II, p.5). Op het appreciatiecertificaat dat u neerlegde staat echter enkel dat u van 1/10/2012 tot 27/07/2013 als generatortechnicus werkte. U slaagde er niet in aan te tonen dat u tot uw vertrek uit Afghanistan bij dit bedrijf werkte. Er moet daarnaast benadrukt worden dat uit de informatie beschikbaar op het CGVS (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf) blijkt dat allerhande documenten wegens de hoge corruptiegraad in Afghanistan eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt.*
- Het is bovendien zeer opmerkelijk dat u een appreciatiecertificaat van een tewerkstellingsperiode van zes maanden als enige document bijhield om uw tewerkstelling van meerdere jaren te staven. Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud verklaarde u dat u ook nog een badge in uw bezit had, maar dat u deze in uw opvangcentrum vergeten was (CGVS I, p.10). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud verklaarde u echter dat u de badge verloren was (CGVS II, p.5). U stelde dat u een kopie aan uw sociaal assistent gegeven had, maar dat u verder niet wist wat ermee gebeurde (CGVS II, p.5). Dit kan niet als afdoende verklaring gelden voor uw nalaten tot op heden deze badge neer te leggen. Het blijft immers uw eigen verantwoordelijkheid om dergelijke stukken aan het CGVS te bezorgen.*
- U verklaarde tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat de taliban overal aanwezig waren, rondom uw dorp en in de hele regio (CGVS I, p.12). U stelde dat de overheid geen controle over de regio had en dat de taliban er makkelijk konden geraken omdat uw regio op de grens lag (CGVS I, p.12). Bovendien verklaarde u dat mensen die bij de overheid of ngo's werkten, niet naar huis konden komen of veilig in het dorp konden verblijven (CGVS I, p.12). Dat u om de maand voor vijf dagen of om de twee maanden voor tien dagen naar huis ging en nooit problemen kende met de taliban (CGVS I, p.14; CGVS II, p.8, 10), doet ernstig twijfelen aan de door u beweerde tewerkstelling bij een Afghaanse ngo die*

samenwerkte met de NAVO (CGVS I, p.14). Temeer daar een talibanlid in uw dorp, S. (...), u er reeds van verdacht voor de Amerikanen te werken (CGVS II, p.8).

Daarnaast beweerde u dat de taliban u verdachten van spionage omdat ze u enkele dagen voor de aanval tegenkwamen in de bergen (CGVS II, p.8).

Uw verklaringen omtrent de omstandigheden van deze toevallige ontmoeting met de taliban zijn ongeloofwaardig.

- U beweerde dat u met enkele vrienden naar de bergen ging om hout te halen (CGVS I, p.13; CGVS II, p.6). Uw vader verbood u en uw broers nochtans om zelf hout te gaan halen omdat jullie veel vijanden hadden (CGVS II, p.8). Daarnaast wist u dat de taliban zich verplaatsten in de bossen en de bergen en was u zich logischerwijs bewust van de mogelijkheid dat u hen zou tegenkomen. U stelde echter dat u zo niet dacht (CGVS II, p.8). Dat u toch het risico nam en naar de bergen ging, valt dan ook niet te begrijpen. Dat u bovendien naar daar ging zonder een wapen mee te nemen, wat u normaal gezien wel deed aangezien u veel vijanden had (CGVS II, p.7), houdt geen steek.

- Wanneer jullie de taliban tegenkwamen in de bergen zei S. (...), een talibanlid uit uw dorp, dat hij dacht dat u bij de buitenlanders werkte (CGVS II, p.7). U antwoordde dat u voor een privébedrijf werkte en niets met de Amerikanen te maken had (CGVS II, p.7). Daarna zei S. (...) niets meer, jullie verzamelden het hout en vertrokken (CGVS II, p.8). Dat u louter ontkende dat u voor de Amerikanen werkte wanneer een talibanlid u hiervan verdacht en dat dit voldoende was voor hen om geen verdere vragen te stellen en u met rust te laten, is zeer opmerkelijk.

- U wist niet of uw vrienden, die erbij waren toen u hout ging halen en dus ook toen u de taliban tegenkwam, ookverdacht werden van spionage (CGVS II, p.7). U stelde dat er verder niets gebeurde met hen en u wist niet of ze daarna nog problemen met de taliban kenden (CGVS II, p.7). U verklaarde dat een van hen momenteel in Londen woont, maar u wist niet waarom hij uit Afghanistan vertrokken was (CGVS II, p.8). Uw gebrek aan informatie en interesse in de verdere situatie van uw vrienden is, gezien de problemen die u zelf kende, bevreemdend.

- Wanneer u terugkeerde naar het dorp en aan uw vader vertelde wat er gebeurd was, zei uw vader u dat er inde bergen veel taliban waren, maar dat ze niet in het dorp konden komen en dat er niets aan de hand zou zijn (CGVS, p.7). Dat uw vader zo reageerde is echter opmerkelijk aangezien u eerder verklaarde dat de taliban overal aanwezig waren, rondom uw dorp en in de hele regio (CGVS I, p.12), en uw vader hier gezien zijn positie als dorpshoofd wel op de hoogte van zou moeten zijn (CGVS I, p.8).

- Hierbij dient tevens opgemerkt te worden dat het, gezien de slechte veiligheidssituatie in uw dorp (CGVS I, p.12-13), zeer onwaarschijnlijk is dat de taliban, na een louter toevallige ontmoeting, specifiek u van spionage zouden verdenken.

Aangezien u uw ontmoeting met de taliban niet aannemelijk maakte, kunnen ook uw verklaringen aangaande de daaropvolgende feiten niet overtuigen.

Ten eerste is uw informatie en interesse in het bezoek van de taliban aan uw huis te beperkt.

- U stelde weliswaar dat S. (...) aanwezig was, maar u vroeg niet aan uw vader of hij de talibanleden herkend een of de talibanleden hun namen gaven. Evenmin wist u hoe laat ze kwamen en met hoeveel ze kwamen (CGVS I, p.17).

- Dat de taliban bovendien pas tien dagen na het bombardement, op basis waarvan ze u van spionage verdachten, bij u thuis langskwamen op zoek naar u, is niet aannemelijk aangezien er logischerwijs van hen verwacht kan worden dat ze sneller actie ondernemen wanneer er dertig tot vijftig van hun leden gedood worden.

Ten tweede was u niet in staat de omstandigheden van de aanval waarbij uw paternale neef gedood werd aannemelijk te maken.

- Het komt weinig aannemelijk over dat u, nadat u al wist dat de taliban u van spionage beschuldigden, het risico nam om in het donker te irrigeren. Uw verklaring dat u zeker wist dat niemand u zou beschieten (CGVS II, p.10), is gezien uw eerdere ontmoetingen met S. (...) onaannemelijk.

- Dat uw neefje, die u normaal niet vergezeld bij het irrigeren, u deze keer wel vergezeld en dit met expliciete toelating van uw familie (CGVS I, p.19), doet verder twijfelen aan de aannemelijkheid van uw verklaringen.

Ten derde haalde u aan dat uw vader door de taliban meegenomen werd. Ook hierover waren uw verklaringen beperkt.

- U verklaarde dat de taliban na het schietincident niet meer langskwamen op zoek naar u (CGVS I, p.21). De taliban namen echter wel uw vader gevangen, maar u heeft geen idee waarom ze hem meenamen (CGVS I, p.21). U stelde dat ze na het incident in de bergen, de aanval van de overheid waarbij talibanleden gedood werden, veel mensen meenamen (CGVS I, p.21). Dit doet twijfelen aan uw bewering dat ze specifiek u verdachten van spionage aangezien ze verschillende mensen meenamen.

- U stelde dat uw familie de taliban moesten betalen om uw vader vrij te krijgen (CGVS I, p.21). U verklaarde dat uw oudere broer dit regelde, u had er geen idee van hoe hij de taliban betaalde, u wist niets (CGVS I, p.21). U wist verder ook niet hoe uw vader tijdens zijn gevangenschap behandeld werd (CGVS I, p.21). U verklaarde dat u pas terug contact met hen had toen u in Oostenrijk was (CGVS I, p.21). Dat u echter ook niet meer informatie vroeg toen u terug contact had met uw familie (CGVS I, p.21), is niet serieus

te nemen. Uw uitleg voor dit gebrek aan interesse, namelijk dat u zich schuldig voelde (CGVS I, p.22), doet hier geen afbreuk aan.

Ten vierde vertelde u dat uw familie in 2021 bij een bomexplosie gedood werd (CGVS I, p.5). Uw verklaringen hieromtrent bleven echter vaag en u maakte niet aannemelijk dat er een verband zou zijn met uw eigen problemen

- U wist niet wie deze aanval uitvoerde of waarom dit gebeurde (CGVS I, p.22). U stelde dat het misschien uw paternale ooms waren die de grond en bezittingen van uw vader wilden bemachtigen of dat het gewoon de taliban konden zijn die uw vader doodde omwille van zijn job of omwille van u (CGVS I, p.22).

- Verder wist u ook niet hoe deze aanval uitgevoerd werd. U wist niet of er een mijn begraven lag op straat of dat de mijn op zijn auto plakte (CGVS II, p.11-12).

- Dat uw vrouw en uw schoonzus u niet inlichtten over de dood van uw familieleden (CGVS II, p.12), maar dat u het toevallig te weten kwam, is niet serieus te nemen.

Voorts verklaarde u dat uw broer in de tiende maand van 2020 meegenomen werd door de Pakistaanse inlichtingendienst.

- U wist niet hoe of waarom uw broer meegenomen werd (CGVS II, p.11). U dacht dat het misschien door uw maternale ooms kwam (CGVS II, p.11). U kan dit echter op geen enkele manier aantonen. Bovendien verklaarde u tevens dat de Pakistaanse veiligheidsdienst zulke dingen deden tegen Pashtounen (CGVS, p.11). Er kan in dit opzicht geen enkel verband met de door u aangehaalde asielmotieven gevonden worden. Verder is het niet geloofwaardig dat twee van uw paternale ooms lid werden van de taliban.

- U heeft geen informatie over het lidmaatschap van uw paternale ooms. U stelde dat u in 2021 van uw vader hoorde dat ze bij de taliban zaten (CGVS II, p.5). U wist niet wanneer ze lid werden en had verder ook geen andere informatie (CGVS II, p.5). U stelde dat uw vader veel informatie van u verborg (CGVS II, p.11). Gezien u het lidmaatschap van uw paternale ooms bij de taliban zelf aanhaalde in het kader van uw asielrelaas, kan er echter wel van u verwacht worden dat u hierover meer kan vertellen dan de quasi onbestaande kennis die u etaleerde tijdens uw persoonlijke onderhouds bij het CGVS.

- Het is zeer onwaarschijnlijk dat uw paternale ooms lid werden van de taliban nadat uw paternale neef, de zoon van een van deze ooms, door de taliban gedood werd.

- Dat deze oom vervolgens voor de daden van de taliban, waarvan hij zelf lid zou zijn, wraak neemt door uw nichtje te ontvoeren, houdt geen steek. Daarenboven blijkt hierboven dat u er niet in slaagde aannemelijk te maken dat uw neef door uw toedoen stierf, waardoor het bijgevolg niet aannemelijk is dat uw nichtje in het kader van een wraakactie hieromtrent ontvoerd werd.

Daarnaast haalde u aan dat er een persoonlijke vete bestond tussen uw familie en uw maternale ooms (CGVS I, p.14).

- U stelde dat ze van plan waren u ergens te vinden (CGVS II, p.9). U verklaarde echter ook dat u persoonlijk nooit problemen met hen kende en dat niemand tegen u was (CGVS II, p.9).

- Er kan voorts gewezen worden op een tegenstrijdigheid in uw verklaringen omtrent uw maternale ooms. Zover klaarde u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat uw maternale ooms in Kunduz en Mazar e-sharif woonden en dat u omwille van deze persoonlijke vete niet naar andere steden als Mazar e-sharif en Herat kon gaan (CGVS I, p.14). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud herhaalde u dat uw maternale ooms momenteel in Kunduz en Mazar e-sharif woonden (CGVS II, p.8). Tijdens datzelfde persoonlijk onderhoud verklaarde u even later echter dat uw maternale ooms in uw dorp Zazai waren en vrede gemaakt hadden met uw paternale ooms (CGVS II, p.9). Dit valt echter niet te rijmen met uw eerdere verklaringen.

Ten slotte maakte u niet aannemelijk dat u omwille van de werkzaamheden van uw vader als dorpshoofd nood heeft aan bescherming.

- Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2020 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de overheid behoorden of banden hadden met de overheid, waartoe uw vader als dorpshoofd kan worden gerekend, te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. U haalde aan dat uw vader gedood werd in een bomexplosie. Uw verklaringen hieromtrent kunnen echter niet overtuigen aangezien u geen concreet verband legt tussen deze bomexplosie en het werk van uw vader.

- Wat uw situatie betreft, kan worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de overheid behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U haalt geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat u een familielid bent van iemand die samenwerkte met de vroegere overheid, waarvan u a priori niet aannemelijk maakt dat hij zelf te maken heeft met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken. Bovendien verklaarde u uitdrukkelijk dat u nooit direct problemen kende door het werk van uw vader (CGVS I, p.13).

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen nopen ertoe te besluiten dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw asielrelaas. Er kan u bijgevolg niet de vluchtelingenstatus toegekend worden.

(...)

Ten slotte kunnen de documenten die u neerlegde bovenstaande appreciatie niet ombuigen.

- *Uw taskara, uw paspoort en de taskara en het paspoort van uw vrouw wijzen enkel op jullie identiteit.*
- *In het kader van de dreigbrief, de klachtenbrief van uw vader en de aanvraag om de lichamen van uw familie terug te krijgen wordt opnieuw verwezen naar de hierboven aangehaalde hoge corruptiegraad. Hieraan kan nog worden toegevoegd dat documenten sowieso slechts bewijswaarde hebben voor zover ze worden neergelegd in het kader van een geloofwaardig relaas wat in casu geenszins het geval is.*
- *Uw Oostenrijks rijbewijs en de documenten van uw asielprocedure in Oostenrijk wijzen louter op uw verblijf daar en zijn niet relevant voor uw asielmotieven.*
- *Het psychologisch attest dat u neerlegde werd hierboven reeds aangehaald. Inhoudelijk is het attest volledig op uw verklaringen gebaseerd en heeft het bijgevolg geen enkele objectieve bewijswaarde. De geattesteerde medische problemen houden geen verband met uw asielmotieven.*
- *De documenten van uw werk in België wijzen louter op uw bezigheden hier in België en houden geen verband met uw asielmotieven.*

Ter volledigheid wenst het CGVS hier nog te wijzen op het feit dat u na ontvangst van de kopie van het persoonlijk onderhoud op het CGVS nog enkele opmerkingen en verduidelijkingen bij de notities hebben overgemaakt. Deze hebben echter geen betrekking op de argumenten in deze beslissing en kunnen de beoordeling van het CGVS aldus niet wijzigen (zie map 'Documenten')."

Ingevolge deze vaststellingen volgt de Raad verweerder in zijn besluit dat er geen geloof kan gehecht worden aan het voorgehouden vluchtrelaas en dat verzoeker zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Deze worden door de Raad overgenomen.

Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Een theoretische uiteenzetting over het voordeel van de twijfel, die niet is toegespitst op de elementen *in casu*, volstaat hiertoe niet. De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen, zoals ook blijkt uit wat volgt.

4.7.1.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat door het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het bevestigen van zijn verklaringen en het tegenspreken van de appreciatie en de gevolgtrekkingen door de adjunct-commissaris verzoeker de hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing niet ontkracht, noch een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk maakt.

Ook met zijn loutere beweringen en het gedeeltelijk herhalen van zijn relaas ter terechtzitting dat hij niet terug kan omwille van de taliban, dat recent de dochter van zijn broer meegenomen werd, dat zijn oom van vaderskant toen al tegen zijn vader was en hem communist noemde omdat hij scholen liet openen voor meisjes in het dorp, dat ze alles afgenomen hebben van hem, dat ze op zoek zijn naar hem en mensen geld betalen voor informatie over hem en dat hij schrik heeft voor bloedwraak, weerlegt, noch ontkracht verzoeker de hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing.

4.7.1.4. Verzoeker betoogt dat hij bij het huidig beroep een kopie van zijn badge neerlegt, dat hij zodoende bewijst dat hij te werk ging als techniek van generators, dat hij heeft geprobeerd om zijn documenten terug te krijgen maar een vriend daarvoor 2000 EUR heeft gevraagd en hij dat heeft geweigerd.

Betreffende de bij zijn verzoekschrift en aanvullende nota van 11 december 2024 neergelegde kopie van zijn werkbadge, wijst de Raad erop dat kopieën wegens de manipuleerbaarheid ervan door middel van allerhande knip- en plakwerk bewijswaarde ontberen. Verzoeker kan dan ook niet dienstig voorhouden dat hij zijn tewerkstelling als techniek van generators bij AFGS bewijst. Dit geldt des te meer daar verzoeker het motief niet weerlegt of ontkracht waar erop gewezen wordt dat hij verklaarde dat de taliban overal aanwezig waren rondom het dorp en in de hele regio, dat de overheid geen controle had over de regio en de taliban er makkelijk konden geraken, dat mensen die bij de overheid of ngo's werkten niet naar huis konden komen of veilig in het dorp konden verblijven, doch anderzijds verklaarde dat hij om de maand voor vijf dagen of om de twee maanden voor tien dagen naar huis ging en nooit problemen kende met de taliban, dat dit ernstig doet twijfelen aan zijn beweerde tewerkstelling bij een Afghaanse ngo die samenwerkte met de NAVO, te meer daar een talib in zijn dorp hem reeds verdacht voor de Amerikanen te werken. Voorts beperkt verzoeker zich tot de loutere bewering dat hij heeft geprobeerd om zijn documenten terug te krijgen maar een vriend

daarvoor 2000 EUR heeft gevraagd en hij dat heeft geweigerd, waarbij hij overigens niet verduidelijkt welke documenten hij wenste terug te krijgen en waarmee hij evenmin afbreuk doet aan voormeld motief.

Waar hij nog stelt dat hij het appreciatiecertificaat nooit heeft gevraagd aan zijn baas, dat de certificaten niet *per se* aan het einde van een contract werden gegeven, voert hij kritiek op het motief “*U stelde dat u uw job uitvoerde tot uw vertrek uit Afghanistan, na de vijfde maand van 2015, (CGVS II, p.5). Op het appreciatiecertificaat dat u neerlegde staat echter enkel dat u van 1/10/2012 tot 27/07/2013 als generatortechnicus werkte. U slaagde er niet in aan te tonen dat u tot uw vertrek uit Afghanistan bij dit bedrijf werkte. Er moet daarnaast benadrukt worden dat uit de informatie beschikbaar op het CGVS (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan._corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf) blijkt dat allerhande documenten wegens de hoge corruptiegraad in Afghanistan eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt. Het is bovendien zeer opmerkelijk dat u een appreciatiecertificaat van een tewerkstellingsperiode van zes maanden als enige document bijhield om uw tewerkstelling van meerdere jaren te staven.*” Hieruit blijkt niet dat het opmerkelijk wordt bevonden dat zijn baas een appreciatiecertificaat opstelde, noch dat het een certificaat betrof over een periode tijdens de tewerkstelling en niet op het einde van het contract, doch wel dat wordt geoordeeld dat verzoeker met het certificaat, waarin wordt gesteld dat hij werkte als technicus van 1 oktober 2012 tot 27 juli 2023, niet aantoonde dat hij tot zijn vertrek uit Afghanistan bij dit bedrijf werkte, dat bovendien uit informatie blijkt dat allerhande documenten wegens de hoge corruptiegraad in Afghanistan eenvoudig kunnen worden verkregen of nagemaakt en het bovendien opmerkelijk is dat hij een appreciatiecertificaat van een tewerkstellingsperiode van zes maanden als enige document bijhield om zijn tewerkstelling van meerdere jaren te staven. Verzoekers betoog is dan ook niet dienstig, minstens weerlegt hij met een dergelijk betoog voormelde vaststellingen niet.

Door in zijn aanvullende nota van 11 december 2024 te beweren dat hij echt zijn best heeft gedaan om documenten te vinden die zijn asielrelaas bewijzen en erop te wijzen dat hij de werkbadge van hem en zijn vader heeft kunnen vinden en hiervan kopieën voorlegt, weerlegt, noch ontkracht verzoeker de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals weergegeven in punt 4.7.1.2., noch doet hij met zijn betoog afbreuk aan voormelde vaststellingen. Betreffende de werkbadge van zijn vader kan nog herhaald worden dat kopieën wegens de manipuleerbaarheid ervan door middel van allerhande knip- en plakwerk bewijswaarde ontberen en kan er voorts op gewezen worden dat de tewerkstelling van zijn vader op zich niet wordt betwist in de bestreden beslissing.

4.7.1.5. Betreffende het motief dat het weinig aannemelijk overkomt dat verzoeker, nadat hij al wist dat de taliban hem van spionage beschuldigden, het risico nam om in het donker te irrigeren, dat zijn verklaring dat hij zeker wist dat niemand hem zou beschieten, gezien zijn eerdere ontmoetingen met S., onaannemelijk is, betoogt verzoeker dat de planten die hij moest irrigeren echt naast zijn huis waren, dat absoluut niemand hem daar kon zien. Verzoeker kan bezwaarlijk voorhouden dat niemand hem kon zien naast zijn huis – en hij daarom het risico nam er in het donker te irrigeren – nu hij verklaart dat hij wel degelijk aldaar werd gezien en beschoten. Hierbij wijst de Raad er nog op dat verzoeker verklaarde dat hij de personen die hem beschoten niet heeft gezien, dat er aan de zijkant van het huis tuinen zijn, dat ze daar muren hebben van 1 of 1,5 meter hoog, dat er een muur is en ze een soort cirkel hebben en dit bomen zijn, geen echte muren, dat dit niet meer dan 15 of 20 meter in totaal is en zij van daar hem beschoten. Op de vraag hoe de taliban hem dan hebben kunnen zien, antwoordt verzoeker dat hij het niet weet, dat toen hij in het dorp kwam misschien iemand hem heeft gezien, dat het ‘s nachts was als ze naar buiten gingen en lampjes gebruikten voor de verlichting, dat ze op die lamp schoten (persoonlijk onderhoud CGVS 12 september 2023, p. 10). De verklaring dat absoluut niemand hem kon zien naast zijn huis betreft dan ook een *post-factum* verklaring die bovendien niet in overeenstemming lijkt met zijn eerder afgelegde verklaringen. Bovendien weerlegt verzoeker evenmin de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat het feit dat zijn neefje, die hem normaal niet vergezelt bij het irrigeren, hem deze keer wel vergezelde en dit met expliciete toestemming van zijn familie, verder doet twijfelen aan de aannemelijkheid van zijn verklaringen.

4.7.1.6. Verzoeker onderstreept tot slot nog dat zijn vrouw bij haar vader in Gardez was zodat zij niet wist wat er gaande was in zijn dorp. Deze verklaring is tegenstrijdig met zijn verklaring dat zijn schoonzus en vrouw het wisten (persoonlijk onderhoud CGVS 12 september 2023, p.12). Zelfs als verzoeker zou kunnen gevolgd worden dat zijn vrouw niet zou geweten hebben wat er gaande was in het dorp, weerlegt, noch ontkracht hij met dit betoog de pertinente vaststelling dat het niet serieus te nemen is dat zijn schoonzus hem niet inlichtte over de dood van zijn familieleden, maar dat hij dit toevallig te weten kwam.

4.7.1.7. Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebrachte vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.7.1.8. Waar verzoeker erop wijst dat indien er twijfel bestaat omtrent de werkelijkheid van bepaalde feiten of omtrent de oprechtheid van verzoeker, het uiten van de twijfel er niet van ontheft zich *in fine* de vraag te stellen naar het bestaan van een vrees om vervolgd te worden die ondanks deze twijfel voldoende kan aangetoond worden door elementen in de zaak die wel als zeker zijn weerhouden, wijst de Raad erop dat het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. De Raad stelt echter vast dat er van twijfel geen sprake is daar, zoals blijkt uit bestreden beslissing en bovenstaande uiteenzetting, geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtmotieven.

4.7.1.9. Waar verzoeker ter terechtzitting nog betoogt dat hij maandelijks 250 EUR aan de politie in Pakistan betaalt om zijn familie met rust te laten, dat hij dit geld stuurt aan zijn schoonzus, de vrouw van zijn broer, om de politie te betalen, beperkt hij zich tot een loutere bewering en verduidelijkt hij voorts niet op welke wijze deze omstandigheid zou kunnen aantonen dat hij dreigt te worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar Afghanistan.

4.7.1.10. Betreffende de, door middel van een aanvullende nota, ter terechtzitting neergelegde medische stukken en verzoekers betoog ter terechtzitting dat hij diabetes heeft en ozempic neemt, dat hij spuiten moet zetten en deze medicatie niet aanwezig is in Afghanistan en zijn verwijzing naar zijn hoge cholesterol en zijn slaapmedicatie, merkt de Raad op dat dit in principe niet onder de criteria, bepaald in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, ressorteert, noch onder de criteria inzake subsidiaire bescherming, zoals vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat de door hem aangehaalde medische problemen in zijn hoofde vervolging zouden uitmaken of dat hij op basis hiervan of op grond van een gebrek aan behandeling vervolging zou riskeren. Evenmin toont hij middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden.

De Raad merkt verder op dat eventuele schade als gevolg van een algemeen en niet-intentioneel gebrek aan doeltreffende medische voorzieningen in het land van herkomst niet valt onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat de taliban hem op intentionele wijze de nodige medische zorgen of begeleiding ontzegden of bij terugkeer zullen ontzeggen, laat staan dat dit hem geweigerd werd of zal worden omwille van één van de vervolgingsgronden van het Vluchtelingenverdrag.

Volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat verzoeker zich voor wat betreft de beoordeling van de medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure, meer bepaald een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

4.7.1.11. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

Gelet op het feit dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker, kan hij ook niet steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.7.2. Betreffende de vrees wegens (gepercipieerde) verwestering

4.7.2.1. Verzoeker stelt dat zijn leven bij terugkeer naar Afghanistan in gevaar zal zijn aangezien hij een lange periode in België geleefd heeft waardoor hij door de taliban als ongelovige beschouwd zal worden, dat hij sinds september 2021 in België is, dat verweerder geen specifieke vragen heeft gesteld over zijn gedragingen, over zijn conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de duur van het verblijf in een westers land of zijn zichtbaarheid, dat hij meent dat hij uit een zeer conservatief milieu afkomstig is en dat zijn jarenlange verblijf in Europa het zeer waarschijnlijk maakt dat hij met vervolging geconfronteerd zal worden in geval van terugkeer naar Afghanistan, dat een terugkeer naar zijn land van herkomst absoluut onmogelijk is nu hij volkomen verwesterd is. Verzoeker verwijst in dit verband naar de arresten nr. 282 719 en 283 128 van de Raad van 5 respectievelijk 13 januari 2023. Hij citeert tevens uit een nota van NANSSEN inzake de beschermingsnood van Afghaanse terugkeerders, waarin wordt

gewezen op de radicale toepassing van de sharia en het gebrek aan informatie over de manier waarop de taliban zal omgaan met terugkeerders na een verblijf in Europa, en uit het “*World Report 2023 - Afghanistan*” van Human Rights Watch van 12 januari 2023.

In zijn aanvullende nota van 11 december 2024 betoogt verzoeker dat aangezien hij sinds september 2021 in België woont, men niet van hem – een jongeman die al een lange periode in het Westen woont – kan verwachten dat hij zorgeloos kan terugkeren naar zijn land van herkomst waar de situatie sinds zijn vertrek drastisch veranderd en verslechterd is, dat hij duidelijk verwesterd is, dat hij geniet van zijn vrijheid in België, dat het voor hem ondenkbaar is om terug te keren naar een land waar de taliban de macht hebben, dat hij arbeidscontracten en loonfiches neerlegt, dat hij sinds zijn aankomst in ons land de wil getoond heeft om te werken, dat zijn baas ook een attest geschreven heeft, dat een terugkeer naar Afghanistan onmogelijk is, dat hij de normen en waarden van de Belgische maatschappij heeft aanvaard en van zijn vrijheid geniet, dat het past om hiermee rekening te houden en hem te erkennen als vluchteling.

4.7.2.2. Op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afgaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving.

Sinds de machtsovername door de taliban in augustus 2021 houdt de conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingend. In een rapport van januari 2024 wordt gesteld dat de rol van Akhundzada als diegene die de finale zeg heeft over de meeste beleidsaspecten ondertussen verankerd is, al blijft discussie bestaan over de richting inzake binnenlands en buitenlands beleid (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 27). In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 26).

Er is volgens de beschikbare bronnen geen ruimte voor politieke oppositie en de ‘civic space’ wordt door organisatie Civicus, een internationaal netwerk van maatschappelijk middenveldorganisaties, beschouwd als gesloten. Afgaanse lokale media en middenveldorganisaties krijgen steeds meer restricties opgelegd. Zo is elke berichtgeving over mensenrechten en kritiek op de taliban als de ‘legitieme heersers’ verboden, wat leidt tot zelfcensuur bij de nog actieve journalisten in Afghanistan. Tevens werd de VN Speciale Rapporteur over de mensenrechtensituatie in Afghanistan de toegang tot het land ontzegd in augustus 2024. Dit resulteert in een situatie waarin het steeds moeilijker wordt om betrouwbare en up-to-date informatie over het land te krijgen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 13, 23, 24). De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 21; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 27). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het ‘Taliban General Directorate of Intelligence’ (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 24). De MPVPV wordt omschreven als een invloedrijke instelling die direct rapporteert aan de opperste leider over belangrijke thema’s.

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 20) streven een zuivering van de Afgaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa’s over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijsstelsel onder vuur komen te liggen en inspanningen om seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 94, 101; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 136). Er is een *curriculum* goedgekeurd voor mannelijke en vrouwelijke madrassa’s maar de *de facto*-autoriteit heeft geen richtlijnen gegeven over algemene vakken. Volgens een assistent professor verbonden aan de American University of Afghanistan hebben sommige madrassa’s dit aangegrepen om in hun *curriculum* niet-religieuze en wetenschappelijke onderwerpen op te nemen omdat meisjes geen toegang hebben tot secundair

onderwijs. Dit is evenwel volgens deze expert niet op uniforme wijze doorgevoerd. Het *curriculum* van madrassa's die worden gefinancierd door hoge functionarissen van de *de facto*-autoriteit weerspiegelt hun persoonlijke visie wat resulteert in sommige 'erg moderne' en andere 'conservatieve' madrassa's (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 106-107, 136).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 29-31; EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 41 ev.).

Op 31 juli 2024 werd door de *de facto*-autoriteiten de zogenaamde moraliteitswet aangenomen waarin, enerzijds, een aantal verboden handelingen voor het grote publiek worden geformuleerd, en anderzijds, de verantwoordelijkheden van en de gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet. De wet bevat onder meer voorschriften die toezien op gendersegregatie in het openbaar leven, een voorwaarde opdat vrouwen het huis kunnen verlaten.

Het is vrouwen verboden om naar vreemde mannen te kijken, terwijl het mannen niet is toegestaan te kijken naar het gezicht of het lichaam van niet-verwante vrouwen. De moraliteitswet bevat zowel voor vrouwen als mannen kledijvoorschriften, zoals voor vrouwen het bedekken van het gehele lichaam en hun aangezicht om sociale onrust te vermijden (sinds mei 2022 geldt deze instructie om hun aangezicht te bedekken bij voorkeur door middel van een burka), en bevat tevens het verbod van een on-islamitische haarstijl en het scheren van een baard korter dan de voorgeschreven lengte voor mannen. De wet specificeert verder een aantal inbreuken waaronder het niet bidden, het niet deelnemen aan verplichte (gezamenlijke) gebeden en het sluiten van vriendschap met niet-moslims of hen imiteren. Voorts is muziek tijdens bijeenkomsten of in woningen verboden en geldt er een verbod op ongehoorzaamheid van kinderen tegenover hun ouders. Verder bepaalt de moraliteitswet dat MPVPV-personeel ertoe gehouden is inbreuken door 'mentaal gehandicapte personen' en kinderen te beëindigen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 30, 34-44). Over het algemeen gaat het om voorschriften die sinds de machtsovername bestonden en ook reeds afgedwongen werden al zien sommige bronnen de codificatie als een indicatie dat deze regels strikter zullen worden toegepast en in een meer repressief en wreder systeem. Er is evenwel nog geen noemenswaardige toepassing van de moraliteitswet als dusdanig gemeld (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 29, 35).

Laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering is verboden – al wordt opbouwende kritiek inzake nog onvervulde beloften van de taliban, die hun rol als legitieme heersers erkent, tot op zekere hoogte gedoogd – en verder moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hijab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 24; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 24).

De *de facto*-autoriteiten hebben sinds de machtsovername enkele instructies gegeven in decreten en algemene richtlijnen, maar in de eerste jaren na de overname waren er weinig instructies op schrift beschikbaar. In plaats daarvan werden instructies en richtlijnen gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder sociale media en tijdens interviews met de media. Hoewel er nog steeds per decreet wordt geregeerd, heeft de *de facto*-regering het wetgevingsproces geformaliseerd, waarbij een commissie wetsvoorstellen beoordeelt voordat ze worden voorgelegd aan de uiteindelijke goedkeuring van de opperste leider. Uitgevaardigde decreten worden heden gebundeld en gepubliceerd in openbare bladen omdat de authenticiteit van decreten die op sociale media werden gepubliceerd moeilijk te controleren was en soms niet ernstig werd genomen. Ondanks een meer geformaliseerd proces, worden instructies nog steeds mondeling en in verschillende andere vormen gegeven, waarbij soms onduidelijkheid bestaat over hun juridische status. Lokale *de facto*-staatsdepartementen, evenals lokale afdelingen van de MPVPV, hebben bovendien hun eigen instructies uitgevaardigd, volgens UNAMA. Voorts verklaarde een anonieme

internationale organisatie aan de COI-eenheid van het Zweedse migratieagentschap dat niet alle instructies worden gepubliceerd, waardoor het enige tijd kan duren voordat iedereen op de hoogte is van het bestaan ervan. De uitgevaardigde instructies blijven vaak vaag geformuleerd, wat ruimte laat voor verschillende interpretaties. Er wordt gesuggereerd dat de formuleringen opzettelijk vaag zijn gehouden om onder andere de ambiguïteit van het beleid te vergroten en ruimte te laten voor aanpassingen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 28-29). Dit resulteert in onzekerheid en kan leiden tot arrestatie voor wat legaal lijkt, terwijl sommige instructies worden aangekondigd maar dode letter blijven (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 95, geciteerd in CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 30, 32-33, 35). Functionarissen van de *de facto*-autoriteiten op provinciaal niveau roteren op regelmatige basis wat een impact heeft op de lokale toepassing van restricties en verschillende bronnen zien een algemene trend waarbij instructies op meer uniforme wijze worden toegepast en lokale variaties verminderen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 31). Het is voor de Afghaanse bevolking evenwel nog steeds niet duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en er blijft volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm, ook na de publicatie van de moraliteitswet (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 27).

Binnen hun mandaat kan het MPVPV-personeel regels en instructies stapsgewijs afdwingen via een aanmaning, bedreiging, boetes, opsluiting of elke straf die het personeelslid passend acht en dat niet tot de exclusieve bevoegdheid van een rechtbank behoort (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 32). Opgelegde restricties lijken over het algemeen op striktere wijze afgedwongen te worden in rurale gebieden dan in steden zoals Kabul en in sommige conservatieve gebieden zijn lokale waarden al in overeenstemming met opgelegde regels. De MPVPV treedt evenwel strenger op in bepaalde periodes en was ook in Kabul na de afkondiging van de moraliteitswet veel meer aanwezig (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 32).

In de periode 15 augustus 2021 tot 31 maart 2024 documenteerde UNAMA 1.003 gevallen waarbij de handhaving door MPVPV-personeel van voorschriften gepaard ging met schendingen van de fysieke en mentale integriteit van personen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 27).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen. Verschillende gevallen van openbare geseling volgden op deze verklaring in het hele land. Lijfstraffen worden nog steeds regelmatig toegepast (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 47).

In het bijzonder wat betreft 'zina' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die samen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96) en van een video die in juni 2024 circuleerde van een jongen met sporen van seksueel misbruik en die volgens Afghaanse media door een lokale veiligheidscommandant was gestraft omdat hij telefoneerde met een meisje (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 39). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdadaad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

Door de beperkingen waaraan bronnen onderhevig zijn, bestaan er ook geen exacte cijfers over het aantal uitgevoerde lijfstraffen. UNAMA maakt melding van honderden gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing" waaronder openbare geseling, afranseling, zweepslagen en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname. Ook AW en Rawadari rapporteerden gevallen van zweepslagen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in

het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130). Volgens de lokale media bron Hasht-e-Subh, op basis van cijfers van het *de facto*-Hooggerechtshof en eigen berichtgeving, werden 715 personen (waarvan 136 vrouwen) onderworpen aan zweepslagen in de periode tussen de machtsovername en 17 augustus 2024 in de 31 Afghaanse provincies.

Deze straf werd opgelegd onder meer wegens buitenechtelijke relaties, diefstal maar ook het niet naleven van de kledijvoorschriften, het drinken van alcohol en het telefoneren met 'niet-mahram' personen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 47).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, *ad hoc*-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban alsook personen die mensenrechtenkwesties onder de aandacht brachten (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23-24 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 20; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 25). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("*Ministry of Communications and Information Technology*") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "*immorele inhoud*" te beperken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44, 80, 116; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 25). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23). Er zijn ook taliban aanhangers online actief die bedreigende commentaren posten bij berichten van personen die kritiek uiten op de *de facto*-regering en ijveren voor vrouwenrechten. Er is evenwel geen sterk bewijs dat het om door de taliban gecoördineerde acties zou gaan. Er wordt ook melding gemaakt van twee Afghanen in Duitsland die online kritiek hadden geuit op de taliban en wiens families in Afghanistan door de taliban werden gearresteerd (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 26, 45).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige taliban-segmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "*geloofsethiek en denkwijze*" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*", 8 december 2021 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan

gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 50-51).

Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen oproepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat honderdduizenden Afghanen zijn gerepatriëerd vanuit Iran en Pakistan in 2024, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch. Volgens persberichten stuurde Frankrijk in maart 2023 één Afghaanse man en Duitsland in maart 2024 28 Afghanen gedwongen terug. Het ging telkens om personen die criminele feiten hadden gepleegd. Volgens Der Spiegel werden deze personen opgesloten bij terugkeer maar na een week weer vrijgelaten, terwijl een aantal onder een vorm van huisarrest geplaatst werden en ondervraagd werden. Een prominent activist voor het recht op onderwijs voor meisjes werd begin 2023 gearresteerd na een bezoek aan Brussel waar hij diplomaten en EU-ambtenaren had ontmoet en werd vervolgens zeven maanden opgesloten (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 44-45). Volgens sommige (deels anonieme) bronnen zijn controles op de luchthaven van Kabul zeer grondig en hebben de *facto*-immigratieambtenaren lijsten van gezochte personen waaronder voormalige medewerkers van de *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANDSF). Een andere, anonieme, bron stelt dat de taliban weinig informatie hebben over teruggekeerde personen en dat terugkeerders misschien de les gespeld krijgen door een mullah over de gevaren van emigratie. Volgens een mensenrechtenactiviste die buiten Afghanistan actief is, zou terugkeer voor personen die geen problemen hebben met de *facto*-autoriteiten mogelijk zijn, maar zou dit wel een probleem kunnen zijn voor personen met een hoog profiel (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 45) wat in de lijn ligt van wat eerder door een anonieme organisatie binnen Afghanistan werd gesteld (zie EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 55).

Volgens het Algemeen Ambtsbericht is het, net omwille van de beperkte en anekdotische informatie hierover, onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 53-55; Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 148-149; CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023, p. 36).

Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat er een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen mogelijk zijn en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen, dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023, p. 36).

Bronnen geven ook aan dat individuen die als “*verwesterd*” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “*verraders*” of “*ongelovigen*”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid: (1) personen “*die*

de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en; (2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die "verwesterd" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van 'zina' kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de *Country Guidance: Afghanistan* van de EUAA wordt gesteld dat vervolging van personen die onder deze profielen vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA kunnen worden bijgetreden (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, mei 2024, p. 57-61).

4.7.2.3. In de bestreden beslissing overweegt het CGVS hieromtrent betreffende verzoeker:

"In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

Verzoeker slaagt er met zijn betoog niet in afbreuk te doen aan de omstandige motieven in de bestreden beslissing aangaande zijn vermeende verwestering die de Raad kan bijtreden.

4.7.2.4. *In casu* dient te worden vastgesteld dat verzoeker nalaat *in concreto* aan te tonen dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan, te meer verzoeker zijn vormende jaren heeft doorgebracht in Afghanistan en tot zijn 20 jaar in Afghanistan heeft verbleven alwaar hij tot de 8ste graad naar school ging en ook taalcursussen volgde (verklaring DVZ, nr. 11) en naar de moskee in het dorp ging (persoonlijk onderhoud CGVS 22 februari 2023, p. 4) waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen.

Uit de loutere omstandigheid dat verzoeker inmiddels 3,5 jaar in België verblijft en reeds 9 jaar in Europa, kan niet worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. De duur van zijn verblijf in België sinds september 2021, *in casu* 3,5 jaar, is niet van die aard dat kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de

Afghaanse normen en waarden. Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Hierbij wordt nog aangestipt dat verzoeker niet aantoonde dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan, daar hij eerder aangaf dat zijn vrouw samen met haar ouders in Afghanistan verblijven (persoonlijk onderhoud CGVS 22 februari 2023, p. 5, 11) en dit ook nogmaals bevestigd wordt door de advocaat van verzoeker ter terechtzitting. Daarenboven verklaarde verzoeker dat hij contact heeft met zijn vrouw (persoonlijk onderhoud CGVS 22 februari 2023, p. 5). Verzoeker kan zich bij zijn vrouw en haar ouders desgevallend informeren omtrent de huidige geldende regels en normen. Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat verzoeker verklaarde praktiserend soennitisch moslim te zijn (persoonlijk onderhoud CGVS 22 februari 2023, p. 4). Ook kan vastgesteld worden dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou.

Uit de bij zijn aanvullende nota van 11 december 2024 voorgelegde stukken met betrekking tot zijn tewerkstelling, met name een arbeidsovereenkomst, een loonfiche en een brief van zijn werkgever van 3 december 2024, alsook de bij de ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota gevoegde vergunningen, blijkt dat verzoeker in België werkt, dat zijn werkgever verklaart dat verzoeker bij hen aan de slag is sinds 7 oktober 2024, dat hij een aangename en respectvolle collega is en zij op hem kunnen rekenen en ze tevreden zijn over zijn werk alsook dat verzoeker beschikt over vergunningen om bepaalde apparatuur op de werkvloer te mogen bedienen. De Raad stelt vast dat een tewerkstelling in België, de getoonde wil om te werken en de mogelijkheid en de bevoegdheid om op de werkvloer bepaalde apparatuur te bedienen, inclusief het besturen van een vrachtwagen, niet aantonen dat verzoeker dermate is verwesterd dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, dan wel dat hij als dusdanig zal worden gepercipieerd. Voornoemde stukken tonen immers geenszins een daadwerkelijke verwestering aan, *i.e.* een internaliseren van westerse waarden en normen, noch kan zijn tewerkstelling in België op afdoende wijze een toegeschreven verwestering aannemelijk maken.

Waar verzoeker in zijn aanvullende nota stelt dat hij de normen en waarden van de Belgische maatschappij heeft aanvaard en van zijn vrijheid geniet, beperkt hij zich tot blote beweringen die verzoeker op geen enkele wijze staft of onderbouwt. Bovendien toont hij met voornoemd betoog en het voorleggen van een "reservatieformulier Nederlands", bij zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota, hoogstens aan dat hij zich wil aanpassen aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier, doch dit kan niet volstaan om aan te tonen dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen.

Waar verzoeker wijst op zijn medische problemen waarvoor hij in België behandeld wordt en verwijst naar een dossier waarbij een verzoeker omwille van medische redenen de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend – waarbij hij hoogstwaarschijnlijk doelt op het arrest nr. 305 082 van 18 april 2024 van de Raad – verduidelijkt hij vooreerst niet op welke wijze een medische problematiek in het kader van de beoordeling van de vrees wegens (gepercipieerde) verwestering een relevant gegeven is. Voorts merkt de Raad op dat het loutere feit dat verzoeker in België een medische behandeling heeft gekregen/krijgt niet wil zeggen dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen. Ook het loutere feit dat hij in de medische hulpverlening in Afghanistan in contact zou kunnen komen met de taliban en dat zij mogelijk zullen weten dat hij in het Westen heeft verbleven en behandeld is geweest leidt niet *ipso facto* tot de vaststelling dat hij door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd én zal worden gevisieerd/vervolgd. Een loutere terugkeer uit het Westen is immers niet voldoende.

Waar verzoeker in dit verband verwijst naar arrest nr. 305 082 van de Raad van 18 april 2024, merkt de Raad nog op dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest volledig kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

De Raad herhaalt dat het verzoeker vrijstaat om op grond van zijn medische problemen een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in te dienen.

Verzoeker, die simpelweg verwijst naar zijn verblijf in België gedurende 3,5 jaar en in Europa gedurende 9 jaar en zijn medische problemen maakt niet aannemelijk dat zijn levenswijze bijzonder belangrijk is voor hem

en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Verzoeker geeft, behalve zijn verwijzing naar zijn verblijf in Europa, zijn tewerkstelling, zijn intentie om Nederlands te leren en zijn medische problemen, geen enkele concrete invulling aan zijn zelf ingeroepen verwestering. Hij is aldus niet in staat om *in concreto* aan te tonen dat in zijn hoofd sprake is van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als niet-conformerend aan de aldaar heersende waarden en normen én omwille daarvan zal worden gevisieerd/vervolgd.

De uiteenzetting van verzoekers vermeende verwestering is te summier en te beperkt en mist bovendien de nodige verdere stoffering, onderbouwing, concretisering en uitwerking om enige (toegeschreven) verwestering aannemelijk te maken. Het komt hierbij niet aan de Raad om te gissen naar bepaalde gedragingen die verzoeker zich al dan niet zou hebben eigen gemaakt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijken ook geen andere concrete elementen op grond waarvan zou kunnen worden besloten dat verzoeker zich door zijn verblijf van 3,5 jaar in België en van 9 jaar in Europa fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging of het risico op het lijden van ernstige schade in zijn hoofd zou kunnen worden vastgesteld.

Verzoeker toont met zijn betoog en de voorgelegde stukken niet aan dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofd sprake is van een gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen.

Verzoeker betoogt dat hij uit een zeer conservatief milieu afkomstig is. Hij beperkt zich met dit betoog echter tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en ook niet *in concreto* wordt toegelicht. Zijn betoog is niet van aard om de voorgaande vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen. De Raad herhaalt dat niet kan blijken dat verzoeker zich niet langer zou kunnen aanpassen aan de bestaande regels. De omstandigheid dat hij uit een zeer conservatief milieu afkomstig zou zijn, is, bij gebrek aan voldoende bijkomende risicobepalende omstandigheden, op zich niet genoeg om een risico bij terugkeer in zijn hoofd vast te stellen.

In zoverre verzoeker nog gewag maakt van het leven onder talibanbewind en stelt dat er, ondanks beloften, geen garantie is dat de taliban niet zullen terugkeren naar het eerdere schrikbewind alsook melding maakt van de strikte toepassing van de sharia, van mensenrechtenschendingen en van inbreuken op fundamentele rechten van de burgers, wijst de Raad erop dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet concreet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen. Door in zijn verzoekschrift louter te verwijzen naar en te citeren uit het artikel "*Afghanistan: comment les talibans utilisent les stades de football pour montrer les flagellations et les exécutions*" van BBC News van 25 augustus 2023, de NANSEN nota "*Afghanistan, een analyse van het beschermingsbeleid en risico's bij terugkeer*" van 18 oktober 2022, het "*World Report 2023 - Afghanistan*" van Human Rights Watch van 12 januari 2023 en een artikel dat op 26 februari 2024 in L'Orient le Jour verscheen, zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, werpt verzoeker hier geen ander licht op en blijft hij in gebreke *in concreto* een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) aan te tonen. Nog daargelaten de vaststelling dat verzoeker zijn bewering als "*ongelovige*" te worden beschouwd bij een terugkeer naar Afghanistan niet staft, kan een loutere verwijzing naar een passage uit de Koran, die volgens hem letterlijk wordt gevolgd door de taliban, evenmin volstaan om aan te tonen dat zijn leven in Afghanistan in gevaar zou zijn.

4.7.2.5. Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas (zie *supra*). Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd

door de taliban. Daar geen geloof word gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en de beweerdde problemen met de taliban, kan niet worden aangenomen dat de taliban erg goed op de hoogte zullen zijn van verzoekers afwezigheid en terugkeer.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. De Raad herhaalt dat stigmatisering, discriminatie of uitstoting slechts in uitzonderlijke gevallen kunnen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de voorhanden zijnde informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, die verwijst naar de EASO “COI query Afghan nationals perceived as ‘Westernised’”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann). Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade. Hierbij dient te worden herhaald dat verzoeker nog steeds contacten onderhoudt met zijn in Afghanistan verblijvende vrouw alsook dat hij zich beperkt tot de loutere bewering dat hij uit een zeer conservatief milieu afkomstig is.

Hierboven werd reeds gesteld dat uit de landeninformatie niet volgt dat voor elke Afghaan die terugkeert louter omwille van zijn verblijf in het buitenland een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen noch dat elke Afghaan louter omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en sociale normen heeft overschreden. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit het tegendeel kan blijken. Hij brengt ook geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zou worden gepercipieerd, laat staan dat hij *in concreto* aannemelijk zou maken dat hij daardoor dreigt te worden gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd. Gelet op wat voorafgaat brengt verzoeker in het kader van zijn verzoek geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zou worden gevisieerd omwille van zijn verblijf in Europa.

4.7.2.6. Waar verzoeker verwijst naar de nota “*Afghanistan, een analyse van het beschermingsbeleid en de risico’s bij terugkeer*” van NANSSEN van 18 oktober 2022 en betoogt dat NANSSEN samenvattend stelt dat er nog onvoldoende informatie beschikbaar is over de manier waarop de taliban precies zal omgaan met personen die terugkeren naar Afghanistan na een verblijf in Europa, wijst de Raad er vooreerst op dat dit betoog niet dienstig is nu noch de bestreden beslissing, noch dit arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt.

Voorts wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd als volgt:

“De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin worden de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban hebben wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri’s. De

controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.”

De thans beschikbare informatie in verband met terugkeer is voldoende en in de regel, voor iemand als verzoeker zonder specifiek profiel, niet problematisch. Het loutere gegeven dat men zou weten van waar verzoeker exact terugkeert, doet verder geen afbreuk aan wat hierboven wordt uiteengezet, met name dat verzoeker geen daadwerkelijke, noch toegeschreven verwestering aannemelijk maakt, alsook dat niet blijkt dat hij in de specifieke negatieve aandacht zou staan van de taliban. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden. De focus van de taliban ligt op het opsporen van tegenstanders of voormalige medewerkers van het Afghaanse leger en politie. Verzoeker toont in de huidige stand van zaken echter niet aan, zoals ook blijkt uit wat voorafgaat, dat hij over een specifiek profiel beschikt waardoor hij persoonlijk zou worden geviséerd bij deze controleposten. Zoals hierboven uiteengezet, blijkt niet dat verzoeker voor zijn vertrek in het vizier stond van de taliban, noch zijn er concrete indicaties die erop wijzen dat hij bij terugkeer in hun vizier zou komen. De algemene informatie waaruit zou blijken dat er niet zonder meer geloof kan worden gehecht aan de belofte van de taliban tot veilige terugkeer vanuit het Westen en de behandeling van personen die proberen te vertrekken en die terugkeren vermag, gelet op het gebrek aan concrete en op verzoekers persoon betrokken elementen, evenmin in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

Daar waar verzoeker betoogt dat NANSEN samenvattend stelt dat er nog onvoldoende informatie beschikbaar is, verwijst de Raad tevens naar hetgeen uiteengezet wordt in punt 4.4.

De Raad wijst erop dat bij de bovenstaande beoordeling rekening werd gehouden met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek. Het volstaat echter niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie incorrect of niet langer actueel zou zijn, dit onder verwijzing naar nieuwe of bijkomende bronnen.

4.7.2.7. Wat betreft verzoekers verwijt dat verweerder tijdens het persoonlijk onderhoud geen specifieke vragen gesteld heeft over zijn gedragingen, zijn conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door familie, de duur van het verblijf in een westers land of zijn zichtbaarheid, wijst de Raad erop dat het loutere feit dat de *protection officer* de voornoemde elementen niet specifiek bevestigd heeft, geen afbreuk doet aan de pertinente weigeringsmotieven in de bestreden beslissing en de vaststellingen hierboven aangaande een risico wegens verwestering. Verzoeker had de mogelijkheid om over zijn gedragingen, zijn conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door familie, de duur van het verblijf in een westers land of zijn zichtbaarheid verklaringen af te leggen tijdens zijn persoonlijk onderhoud of elementen hierover bij te brengen door middel van zijn verzoekschrift of een aanvullende nota. Hierbij dient benadrukt te worden dat de Raad ertoe gehouden is een volledig en *ex nunc*-onderzoek te voeren van zowel de juridische als de feitelijke gronden van een beroep. Hij is daarbij verplicht zowel de elementen, feitelijk en rechtens, waarmee de commissaris-generaal rekening heeft gehouden of had kunnen houden, als de elementen die zich na de vaststelling van de bestreden beslissing hebben aangediend, te onderzoeken (HvJ 25 juli 2018, C-585/16, *Alheto*, ptn. 105-106, 118). *In casu* is de Raad van oordeel dat verzoeker ruimschoots de mogelijkheid heeft gehad om in zijn verzoekschrift, bij aanvullende nota of ter terechtzitting op nuttige en effectieve wijze te duiden hoe zijn gedragingen, zijn conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door familie, de duur van het verblijf in een westers land of zijn zichtbaarheid een invloed hebben op zijn risico bij terugkeer. Zijn betoog is dan ook niet dienstig.

4.7.2.8. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar arresten nr. 274 160, 282 719 en 283 128 van de Raad van respectievelijk 16 juni 2022, 5 januari 2023 en 13 januari 2023, wijst de Raad erop dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

4.7.2.9. Aangezien hierboven werd vastgesteld dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker is verwesterd of dat hij als dusdanig zal worden beschouwd, is de vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Vluchtelingenverdrag op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging, dan ook niet relevant noch dienstig.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen.

4.7.3. Betreffende de socio-economische en humanitaire situatie

4.7.3.1. Artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip 'ernstige schade' in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C- 465/07, Elgafaji, pt. 28, 32). Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

Verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C- 542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor. Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *Country Guidance: Afghanistan* van EUAA van mei 2024 (p. 101: "*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*"). Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige

Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid, kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met verdere gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan noch uit de uiteenzetting en geciteerde informatie in het verzoekschrift, noch uit de landeninformatie aangehaald door verweerder worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend worden veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan worden veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

4.7.3.2. Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

Waar verzoeker aanvoert dat de machtsovername door de taliban een einde heeft gemaakt aan de donaties van veel westerse landen uit vrees dat de taliban het geld gebruiken om het regime te financieren, waardoor de taliban er minder in slaagt om problemen van socio-economische of humanitaire aard het hoofd te bieden, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Wat betreft de humanitaire situatie in Afghanistan, verwijst verzoeker in zijn verzoekschrift naar algemene informatie die betrekking heeft op de chaotische periode kort voor en na de machtsovername door de taliban in augustus 2021, naar aanleiding waarvan het CGVS besloot om een tijdelijke opschorting van beslissingen over de nood aan subsidiaire bescherming in te lassen. Deze informatie kan *in casu*, in het licht van de recentere landeninformatie bijgebracht door verweerder, niet langer relevant worden geacht voor de beoordeling van de huidige socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Verzoeker verwijst tevens naar een artikel van La Libre *“N’oublions pas l’Afghanistan”* van 8 december 2023. De Raad wijst erop dat verzoeker het risico om in een situatie van verregaande deprivatie terecht te komen, *in concreto* aannemelijk moet maken. Er mag immers van hem worden verwacht dat hij concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt waaruit zou blijken dat hij persoonlijk omwille van zijn profiel dreigt te worden geviséerd of vervolgd bij een terugkeer naar Afghanistan. Dit is echter door het louter verwijzen naar bovenvermeld artikel *in casu* niet het geval.

4.7.3.3. Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdiseerd of dat hij behoort tot een groep van geïdiseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren. Hij toont dit evenmin aan door te wijzen op de grove mensenrechtenschendingen door en het 'schrikbewind' van de taliban, met inbegrip van een strikte en vergaande toepassing van de sharia.

Hierbij wordt nog volledigheidshalve aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn vrouw samen met haar ouders nog in Afghanistan verblijven (persoonlijk onderhoud CGVS 22 februari 2023, p. 5, 11) en zijn advocaat dit ter terechtzitting nogmaals bevestigde. Bovendien merkt de Raad op dat verzoeker nog contact heeft met zijn vrouw (persoonlijk onderhoud CGVS 22 februari 2023, p. 5).

4.7.3.4. Voor zover verzoeker laat gelden dat de door het EHRM in de zaak "S.H.H." aangehaalde redenen waarom de toenmalige humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan niet gelijkend was aan die in Somalië, waardoor geen schending van artikel 3 van het EVRM werd vastgesteld, *anno* 2022 niet langer relevant zijn en betoogt dat de elementen waarop het EHRM in het arrest "*Sufi en Elmi*" zijn vaststelling van een algemene situatie van schending van artikel 3 van het EVRM heeft gebaseerd thans ook in Afghanistan aanwezig zijn, kan hij niet worden bijgetreden. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*", is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een *de facto*-regering aanwezig is, met *de facto*-ministers en *de facto*-functionarissen (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in "*Sufi en Elmi*". Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest "*Sufi en Elmi*" werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Humanitaire bijstand is, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot een hongercatastrofe. Bovendien hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Verzoeker kan ook niet dienstig verwijzen naar eerdere rechtspraak van de Raad waarin geoordeeld werd dat het voorlopig niet uit te sluiten valt dat de taliban de verantwoordelijke actor is voor de precare socio-economische en humanitaire situatie. Vooreerst dient te worden herhaald dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van voornoemde rechtspraak kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

4.7.3.5. Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM valt *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4.7.4. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Hij maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen

gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend. Het betoog van verzoeker en de door hem aangebrachte landeninformatie kan niet anders doen besluiten.

4.7.5. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet

4.8.1. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

4.8.2. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: het NRF) en de *Afghanistan Freedom Front* (hierna: AFF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023 en 2024.

De belangrijkste werkterreinen van het NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten van Afghanistan. Het NRF was in de eerste negen maanden van 2024 actief in de provincies Herat en Kabul en veel minder in hun voormalige bolwerk, de provincie Panjshir.

Het NRF maakt voornamelijk gebruik van *hit and run*-aanvallen, hinderlagen en doelgerichte aanvallen tegen de *de facto*-autoriteiten.

ISKP daarentegen viseert zowel de *de facto*-autoriteiten, als burgerdoelwitten, zoals minderheden of bepaalde profielen. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANDSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Na gerichte acties door de taliban wordt de operationele capaciteit van ISKP als beperkter beschouwd en is er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan en het daarin vervatte cijfermateriaal met betrekking tot het aantal aanvallen, slachtoffers en burgerdoden, blijkt dat ondanks een lichte stijging in het aantal burgerdoden in 2024 – in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers – de algemene veiligheidssituatie positief blijft evolueren en dat de tendens van een daling van het geweld zich voortzet en consolideert. Het geweld dat heden nog plaatsvindt in Afghanistan, is daarenboven grotendeels doelgericht van aard. Zo hadden de dodelijkste incidenten betrekking op aanvallen door ISKP tegen sjiietische Hazara's.

De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Er is heden een significante daling in het aantal intern ontheemden van

bijna 100% en de ontheemding als gevolg van conflict is vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die nog plaatsvindt is het gevolg van een moeilijke economische situatie en natuurrampen of als gevolg van grensincidenten tussen de *facto*-strijdkrachten en Pakistaanse strijdkrachten (zie EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 59: “*In early September 2024, IDMC noted two cases of conflict-induced displacement in its preliminary estimates, involving 820 persons in the district of Zazi Maidan (Khost Province) being displaced due to border incidents between de facto Afghan forces and Pakistani forces.*”). UNHCR rapporteert 733 300 terugkeerders enkel uit Pakistan in de periode tussen september 2023 en september 2024 (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 58).

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance: Afghanistan* van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA, *Afghanistan Country Focus* van november 2024 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Paktia. Uit landeninformatie blijkt dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn als de *Country Guidance: Afghanistan* van mei 2024.

4.8.3. Verzoeker brengt *in casu* geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse die gebaseerd is op de beschikbare actuele landeninformatie.

Hij beperkt zich in zijn verzoekschrift hoofdzakelijk tot een verwijzing naar bronnen die betrekking hebben op de veiligheidssituatie zoals die bestond in de periode kort voor en na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 en die, gelet op de beschikbare recentere landeninformatie, niet langer relevant zijn voor de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan. Het door verzoeker aangehaalde reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking is bovendien enkel bestemd voor Belgische reizigers en is niet te beschouwen als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van verzoeken om internationale bescherming.

4.8.4. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

4.9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.10. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop deze is gebaseerd.

4.11. Waar verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, moet beklemtoond worden dat *in casu* het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is niet aan de orde.

4.12. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. De Raad herhaalt dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

4.13. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend vijftientig door:

N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER